Regd. No. 2975.

ஸ்ரீ:

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, L. KANCHEEPURAM

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 218-19.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 5 ஜீவியச் சந்தா ரூ. 116.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி •
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி •—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம் வாழி •
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

15— —1966ல் வெளியிட்டது.

ஸ்ரீராமாநுஜன் 218, 219

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசனஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 19	பராபவஷு மாசி பங்குனிக்காக 15—1—1967ல் வெளியிடப்பட்டது	ஸஞ்சிகை 2, 3

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பா. 94

சார்வாகவேயடியில் தானுரைத்த பத்திதான்•
சீரார் பலத்துடனே சேர்ந்ததனை—• சோராமல்
கண்டுரைத்த மாறன் கழலிணையே நாடோறும்•
கண்டுகக்குமென்னுடையகண்.

அடியில்	ஆரம்பத்தில் வீடுமின் முற்றத்திலே	சோராமல் உரைத்த	ஒன்றும் குறையாமல் அருளிச் செய்த
சார்வு ஆகவே	எல்லார்க்கும் உபாதேயமாகவே	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
தான் உரைத்த பத்திதான்	தாமருளிச் செய்த பக்தியானது	கழல் இணையே	உபய பாதங்களையே
சீர் ஆர் பலத்துடனே சேர்ந்ததனை கண்டு	சிறந்த பலனோடே சேர்ந்த படியை யறிந்து	நாள்தோறும்	எப்போதும்
		என்னுடையகண்	எனது கண்கள்
		கண்டு உகக்கும்	ஸேவித்துக் களிக்கும்.

* * *—திருவாய்மொழி யென்பது ஒரு சிறந்த சாஸ்த்ரம். உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை உபஸம்ஹாரம் பண்ணுவதென்பது சாஸ்த்ரார்த்தமாகையாலே முதலில் உபக்ரமித்த பக்தியோகத்தை * சார்வே தவநெறிக் கென்கிற திருவாய் மொழியிலே உபஸம்ஹரித்தருளினரென்கிறது. "பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து" என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க. 94

* வீடுமின் முற்றத்தில் உபதேசிக்க உபக்ரமித்த பக்தியும் இப்போது உபஸம்ஹரிக்கும் பக்தியும் ஸாத்ய பக்தியா? ஸாதநபக்தியா! என்றொரு விசாரமுண்டு ஸாத்யபக்தி யென்பர் சிலர். அது, மணவாளமாமுனிகளின் ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி விருத்த மென்பதை ஸ்ரீராமாநுஜன் 211-ல் "ஸாத்ய பக்திஸாதநபக்திசோதன"மென்னும்வியாஸத்தில்விரித்துரைத்தோம்,கண்டுகொள்க.

ஸ்ரீ:

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸத்காலக்ஷேப ஸபை விருந்து

பராபவஹூ மார்கழித் திங்களின் நினைவு மலராக

ஸ்ரீகாஞ்சீ. **P. B.** அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்

வெளியிட்டது.

கிடைக்குமிடம்:
Sath Kalakshepa Sabha Office,
3, Thambu Naicken St, Madras-1.

விலை 2-00] [அன்றிவ்வுலகமளந்தாய் 1967

P. B. A. ஸ்வாமிகளின் நூல்களுக்குச் சுருக்கமான விளம்பரம்.

P. B. A. ஸ்வாமிகளால் இயற்றப்பட்டு அச்சிடப்பட்ட நூல்கள் பன்னிரண்டு துறைகளில் அமைந்தவை. அவற்றுக்கு விரிவான வியாடலாக் தருவித்துக் கொள்வது. இங்கு அப் பன்னிரண்டு துறைகளையும் விளக்கி ஒவ்வொரு துறையிலும் வெளிவந்துள்ள நூல்களைச் சுருக்கமாகக் காட்டுகிறோம்.

1. பூர்வாசார்யர் பெருமை நூல்கள்: ஆழ்வார்களின் வைபவங்களும் ஸகல ஆசாரியர்களின் வைபவங்களும்.

2. இதிஹாஸ புராண சரித்திர நூல்கள்: வான்மீகி ராமாயணம் பூர்த்தியாக வசனநடை. திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் ஆழ்வார்கள் அநுசந்தித்த பகவத் கதைகள்.

3. உபந்யாஸகர்களுக்கு உதவியான உபந்யாஸ நூல்கள்: பன்னிரு திங்களநுபவம், மதுரோபந்யாஸமாலை, அத்புதோபந்யாஸமாலை, உபந்யாஸஸப்தகம், உபந்யாஸ சதத்வயம், திருப்பாவை ஜீயர் ஸத்காலக்ஷேப ஸபை விருந்து முதலான 23 நூல்கள்.

4. வேதாந்த விளக்க நூல்கள்: விசிஷ்டாத்வைததரிசனம், விசிஷ்டாத்வைத ஸாரம், விசிஷ்டாத்வைதஸர்வஸ்வம் பகவத்கீதை யறுபத்திரண்டு, ஸ்ரீ பாஷ்யஸாரம் முதலியன. இவை வடமொழியில் மிகமிக வுள்ளன.

5. திவ்யப்பிரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை: நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் பூர்த்தியாக விரிவுரைகள் 20 வால்யம். தெலுங்கிலும் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் ஹிந்தியிலு முண்டு.

6. ஆசார்யர்களின் தமிழ் நூல்களுக்கு உரை: ஞானஸாரம், பிரமேயஸாரம், ஸப்தகாதை, உபதேசரத்தினமாலை. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்தி....இவற்றுக்கு விரிவுரை, நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியுரை முதலியன.

7. ரஹஸ்யார்த்த விளக்க நூல்கள்: முமுக்ஷுப்படிஸாரம், ஸ்ரீவசனபூஷண ஸாரம், தத்வத்ரயஸாரம், ஆசார்ய ஹ்ருதயஸாரம், ஆசார்யஹ்ருதயப்பதவுரை.

8. ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்களினுரை: முகுந்தமாலை, ஸ்தோத்ரரத்னம், சதுச்ச்லோகி, கத்யத்ரயம், பஞ்சஸ்தவம், ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம், ஸ்ரீ குணரத்னகோசம், ஸுதர்சநசதகம், யதிராஜவிம்சதி, நக்ஷத்ரமாலிகை, தேசிக ஸ்தோத்ரங்களில் 12. இவற்றுக்கு விரிவான உரை, சிறிய ஸ்தோத்ரங்களைத் தொகுத்து-முறை.

9. வேத லக்ஷண விசார நூல்கள்: வேதாத்யயந ஸர்வஸ்வம், பதபாட பரித்ராணம், பதபாடபரிசுத்தி வேதபாஷ்யவிமர்சனம் முதலான பத்து நூல்கள்.

10. ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க நூல்கள்: ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரநிதி, ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ரக்ஷா, ஸர்வஜ்ஞஸூக்தி ஸர்வஸ்வம், வைசாகோத்ஸவோபந்யாஸமாலை, திருவல்லிக்கேணி யுபந்யாஸமாலை முதலிய 27 நூல்கள்.

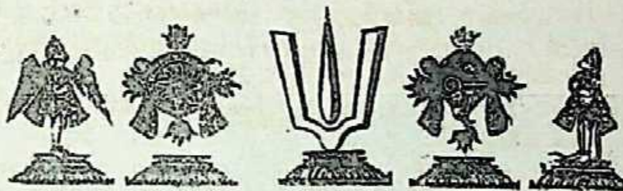
11. லோகாபிராம நூல்கள்: நற்போத போக்கு. ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி, ஸ்ரீராமாநுஜபூஷணம், கம்பரின்பக்கவித்திரட்டு அஷ்டாத சாஷ்டாதச மஹார்த்த நிதி முதலான நூற்றுக்கணக்கானவை.

12. பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப நூல்கள்: ஸதாசார்ய ஸூக்திரக்ஷா, அத்புத சக்தி; வரதன் ஸன்னிதி வரலாறு, ரத்ன பரீக்ஷா, ஸத்ஸம்ப்ரதாய பாஸ்கரன், வம்பவிழ் கோதை தத்துவம், ஜகதாசார்ய ஸூக்திஸுதாநிதி, சதபூஷணீவஜ்ரகுடாரம், சாங்கர சிரோபூஷா, விசிஷ்டாத்வைத விஜயத்வஜம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ஸாம்ராஜ்யம், ஆழ்வார்களின் காலநிர்ணயம் ஸாத்யபக்தி ஸாதநபக்தி சோதனம் முதலான, 86 நூல்கள்.

இப்பன்னிரண்டு துறைகள் தவிர, பதின்மூன்றாவது துறையுமுண்டு. அதில், பூர்வாசாரியர்களருளிச்செய்த காலக்ஷேப க்ரந்தங்கள் யாவும் தமிழ், தெலுங்கு, தேவநாகரி லிபிகளில் பரிஷ்கரித்து அச்சிடப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலை தமிழ்லிபியில் ஸமீபத்தில் வெளிவந்தது.

ஸ்ரீரஸ்து.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸத்காலக்ஷேப ஸபை விருந்து

அடியேன் சென்னையில் பிரவசனம் செய்யத் தொடங்கியது 1931-ஆம் ஆண்டில் ஜூன்மீ முடிவில்; அப்போது, பகவத்கதாப்ரஸங்கஸபையென்று சென்னை மாநகரில் நெடுநாள் முன்னமே ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருந்த வொரு ஸபையின் மூலமாகவே அடியேனுடைய பிரவசனங்கள் சவி ஞாயிறு தோறும், மற்றும் ஸமய விசேஷங்களிலும், மார்கழி மாதங்களிலும் தொண்டமண்டலம் ஹைஸ்கூல் ஹாலில் நடைபெற்று வந்தன. இப்படி அந்த ஸபையின் மூலமாக நடந்து வந்தது இருபத்துமூன்ருண்டு; அதாவது 1954 ஜூலை வரையில். அந்த ஸபை ஒழுங்கான முறையில் நடைபெறுவதற்கு ஸௌகரியக் குறைவு ஏற்பட்டதனுல் இரண்டு மூன்று மாதங்கள் அடியேனுடைய பிரவசனம் சென்னை மாநகரில் நின்றிருந்தது. அந்த ஸமயத்தில், கீழ்ப்பாக்கில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமதுபயவே. V. ராஜகோபாலாசாரியர் (M. L. பிரபல அட்வகேட்) ஸ்வாமியைத் தலைவராகக் கொண்ட ஸபையொன்று 2—10—1954-ல் சில மஹநீயர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதன் பெயர் ஸத்காலக்ஷேபஸபையென்பதாம். இந்த ஸபையை ஸ்தாபித்து நடத்திவரும் மஹான்களைப் பற்றி மேலே தெரிவிப்பேன். பன்னிரண்டு வருஷங்களாக இந்த ஸபையின் மூலமாகவே இங்கு அடியேனுடைய பிரவசனங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. 21—2—1964-ல் அடியேனுக்கு அகஸ்மாத்தாக ஏற்பட்ட ஹ்ருதய கோச வ்யதையினுல், சனி ஞாயிறு தோறும் நியமேந நடந்துவந்த பிரவசனங்களை நிறுத்தவேண்டியதாயிற்று. அப்போது உண்டான அநாரோக்யம் குறையாமலும் அதிகப்படாமலும் இருந்து வருவதனுல் பிரவசனங்களை அடியோடு நிறுத்தாமலும் முன்போல் நடத்திவர முடியாமலும் ஒருவாறு ஸமய விசேஷங்களில் நடத்திவருகிறேன். மார்கழித்திங்களில் திருப்பாவைப் பிரவசனம் மட்டும் அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள் வரையில் இடையருது அவிச்சின்

னமாக நடைபெற்று வருவது ஆண்டாள் திருவருளால். திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி யெம் பெருமான் ஸன்னிதியில் ஒரு வருஷமும், (T. Nagar) வாணிமஹாலில் இரண்டு வருஷமும் திருப்பாவைப்பிரவசனம்நடந்தபோதும்இந்த ஸத்காலக்ஷேபஸபா மூலமானப்ரவசனத்திற்கு விச்சேதம் நேர்ந்ததே கிடையாது. இதற்குக்காரணம் இந்த ஸபையின் நிரந்தர அக்ராஸநாதிபதியான ஸ்ரீமத் V. ராஜகோபாலாசார்ய ஸ்வாமியின் சிறந்த திருவுள்ளப்பாங்குஒன்றேயாகும். அந்த ஸ்வாமி இப்புதிய ஸபை ஏற்பட்டபிறகு மட்டுமல்லாமல் முன்னமே பிடித்து அடியேனுடைய பிரவசனகோஷ்டியில்திலகமாக எழுந்தருளியிருந்தவரென்பதை ஆனந்த பூர்வகமாகவிஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன் அவருடைய கருத்தையடியொற்றிநடந்து வரும் ஸ்ரீ. A. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீமான்' கொஞ்சேடி. ஸுப்ராயலு, செட்டியார். A.V கன்னைய நாயுடு, புலிபாடி. ஸோமஸுந்தரராவ் முதலான பரமப்ரேம நிதிகளின் ஒத்துழைப்பும் உயரிய காரணமாகும். இச்சபையின் தலைவரான ஸ்ரீவே. V. ராஜகோபாலாசாரிய ஸ்வாமியின் திருவுருவப் படத்தை பக்தர்கள் ஸேவிக்குமாறு இங்கே வெளியிடுகிறேன். ஸபாதிகாரிகள் மற்றையோருடையவும் உருவப்

படங்கள இதில் இடம்பெற்று விளங்கும். ஆரம்பத்தில் (சென்னையில்) அடியேனுடைய ப்ரவசனுஸ்பதமாயிருந்த பகவத்கதாப்ரஸங்கஸபையின் மூலமாகப் பல பிரசுரங்களை வெளியிட்டிருக்கிறேனென்பதை பக்தர்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள். அதேபோல இந்தஸத்காலக்ஷேபஸபையின் சார்பாகவும் சில வெளி யீடுகளைப் பிரசுரம் செய்யவேணுமென்று ஆவல்கொண்டு முதன் முதலாக இப்புத்தகத்தை ஸத்காலக்ஷேபஸபை விருந்து என்னும் பெயரால் நிகழும் மார்கழித் திங்களில் * அன்றிவ்வுலகமளந்தாயடிபோற்றி * யென்னும் மங்களாசாஸனப்பாசுரத்தினன்று

வெளியிடுகிறேன். இதில் மார்கழி மாதவிசேஷங்கள்பல வெளிவர வேண்டுமென்கிற விருப்பத்தினால் திருவத்யயனோத்ஸவ வைபவதீபிகையென்னும் நூலை முதன் முதலாக வெழுதி வெளியிடுகின்றேன்.

இந்தத் திருவத்யயனோத்ஸவம் அனேகமாக விஷ்ணுவாலயங்களிலெங்கும் நடைபெற்றாலும் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் நடைபெறுவது தான் மிகவிசேஷமுடைத்து. அங்கு விடைகொண்டு ஸேவிப்பவர்களுக்கு பகவத்ஸேவையிற் காட்டிலும் பாகவதஸேவையே சிறப்புறும். * தென்னாடும் வடநாடுந் தொழநின்ற திருவரங்கந் திருப்பதி * யென்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பல திசைகளிலிருந்தும் ஸேவிக்க வரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்வாமிகளை ஸேவிக்கப் பெறுவது கண்கொள்ளாக்காட்சியாயிருக்குமன்றோ? ஆகவே அந்த மஹோத்ஸவவைபவதீபிகையாக அமையுமிந்தப் புத்தகத்தை வாசிப்பவர்களுக்கு அனேக திவ்ய கோஷ்டிகளையும் அனேக மஹநீயர்களையும் ஸேவிக்கும் பாக்கியமும் கூடவே வாய்க்க வேணுமென்று ஆசை கொண்டு இதில் அதீத—வர்த்தமாந மஹாஸ்வாமிகள் சிலரின் திருவுருவப்படங்களையும் சில திவ்யதேச கோஷ்டிப் படங்களையும் காட்சியளிக்கச் செய்கிறேன். முந்துற முன்னம் மஹாஸ்வாமிகள் சிலர் ஸேவைஸாதிக்கக் காணீர். அடியேனுக்கு தேஹபாந்தவ்யத்தில் பூர்வாச்ரம மாதாமஹரும் ஞானக்கை தந்த மஹோபகாரகருமான [ஷஷ்டிஜீயரென்று ப்ரஸித்தரான] ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. காஞ்சீவாதிகேஸரி. அழகிய மணவாள ராமானுஜஜீயர் ஸ்வாமி இங்கே ஸேவைஸாதித்தருளாநின்றார். ஸ்ரீஸ்வாமி திருவடிவாரத்தில் இருபத்தைந்து பிராயமளவும் வர்த்திக்கப் பெற்று லபித்த மஹாநிதிகளால் எனக்காரும் நிகரில்லையே! என்று களித்துப் பேசுபவனடியேன். இங்கு வெளியிடும் திருவத்யயனோத்ஸவவைபவ தீபிகையில் பொறிக்கும் விஷயங்கள் பெரும்பாலும் ஸ்ரீஸ்வாமி திருவருளால் பெற்றவையென்னுங்காரணத்தினாலும் ஸ்வாமியை இங்கேயெழுந்தருளப் பண்ணி வைத்தேன். ஜீயர் ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி ஐம்பது ஸம்வத்ஸரங்கள் நிரம்பின, ஆளவந்தார் *பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத* என்றருளிச் செய்தது போல அடியேன் *மாதா

மஹம் ஸௌம்யவரம் முநீந்த்ரம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரஸீத* என்றநுஸந்திப்பதுண்டு

இதோ இவ்விடத்தில் ஸேவைஸாதித் தருளா நின்ற மஹாஸ்வாமி ஸ்ரீமத் திருமலே அனந்தாண் பிள்ளை, குன்றபாக்கம் சீமாச்சார் ஸ்வாமியென்று தென்னுடுகளிலும், சிங்களாசார்ய ஸ்வாமியென்று வடநாடுகளிலும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்த வித்வத் ஸார்வபௌமர். அடியேனுடைய திருத்தகப்பனுர் இந்தஸ்வாமி ஸன்னிதியிலேயே ஸாமாந்ய விசேஷவித்யாக்ரஹணம் பண்ணினவராகையாலே, குன்றபாக்கம் மஹாஸ்வாமி ஸாதித்தருளக் கேட்டதென்று அடிக்கடிபணிக்குமவற்றைப் பத்தாவது பிராயம் முதலாகவே நான்கேட்டிருந்தேன். பிறகு ஏறக்குறைய பத்து ஸம்வத்ஸரகாலம் ஸ்ரீஸ்வாமியின் விசேஷகடாக்ஷபாஜனமாயிருக்கப் பெற்றேன். * ஸித்தம் ஸத்ஸம் ப்ரதாயே...: டம்பாஸூயாவிமுக்தம் * என்னப்பட்ட ஆசார்யலக்ஷண புஷ்கலராயெழுந் தருளியிருந்த வித்வத் கண்டீரவமஹா ஸ்வாமியிவர். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி ஐம்பத்திரண்டு ஸம்வத்ஸரங்க ளாயின. அக்காலத்தில் அனந்தாண் பிள்ளை திருவம்சத்தில் சந்திரஸூரியர்களென்று மஹாஸிம்ஹ த்வயம் ஸுப்ரஸித்தமாயிருந் ததை உலகம் இன்னமும் மறந்திராது. இங்கேஸேவைஸாதித்த ருளும் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி சந்திரனுகவும், அடுத்தபடிஸேவைஸாதித் தருளும் புரிசை ஸ்வாமி ஸூர்யனுகவும் மதிக்கப் பட்டிருந்தார்கள். திருமலே திருப்பதி அனந்தாண் பிள்ளை,புரிசை. ஸ்ரீரங்காசார்யஸ்வாமியென்றுஸுப்ரஸித்தராய்க் கீழ்த் திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருந்த அந்த மஹாஸ்வா

மியின் திருவுருவப் படத்தை இதோ இங்கு ஸேவிக்கிறீர்கள். “நர: பதிதகாயோபி யச: காயேந ஜீவதி” என்கிற முதுமொழி இந்த மஹா ஸ்வாமிக்கே ஏற்கும். சதுச்சாஸ்த்ர வித்வான்களில் தலைவராக விளங்கின இந்த மஹா ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரங்கள் அதிகரித்து ப்ரக்க்யாதி பெற்றவர்கள் பலர், ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம், ஜகத்குரு - காதி. அனந்தாசார்ய ஸ்வாமி, (திருப்பதி.) கபிஸ்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமி, அஹோபில மடாஸ்தானத்தை அலங்கரித்திருந்த இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கரென்று ப்ரஸித்தரான (பூர்வாச்ரம.) இஞ்சிமேடு, ரங்கநாதாசார் ஸ்வாமி-ஆக இம்மூவர் பரிகணநீயர்கள். மற்றும் பல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களும் ஸ்மார்த்த மாத்வர்களும் கீர்த்தி சேஷர்களாகவேயுள்ளார்கள். இந்த மஹா ஸ்வாமியால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸாமாந்யவிசேஷ

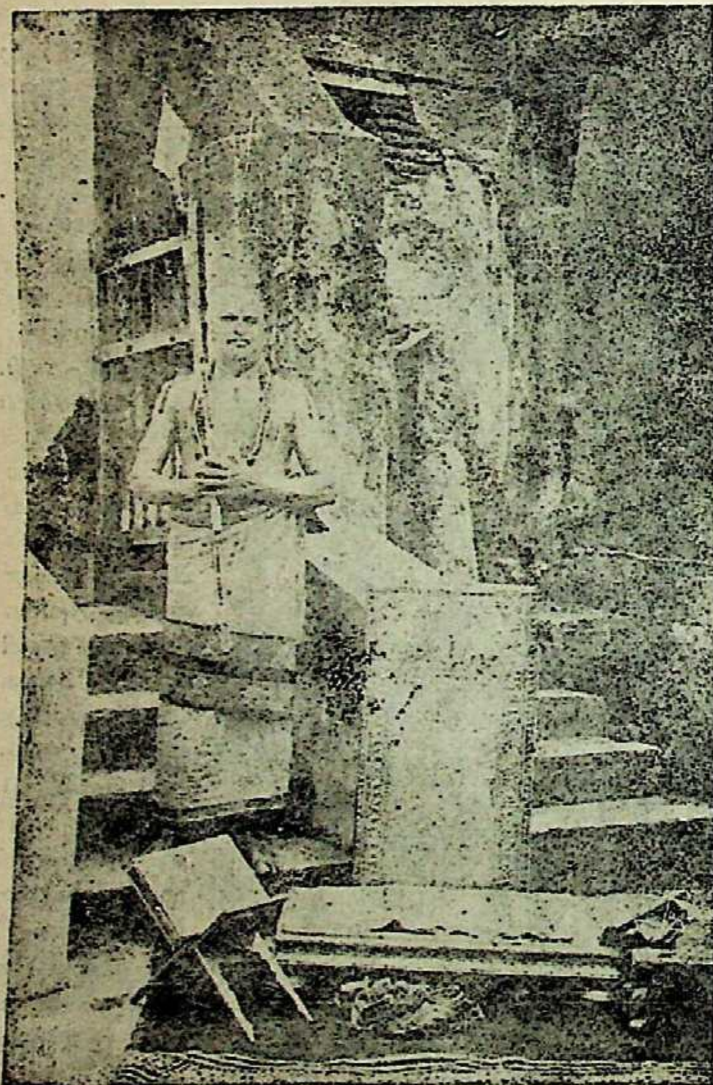

ஸ்ரீமதுபய வே. திருமலை-அனந்தாண் பிள்ளை.
புரிசை-ஸ்ரீ ரங்காசாரிய ஸ்வாமி (வைகுண்டவாஸி.)

சாஸ்த்ர வாதக்ரந்தங்கள் பலவுண்டு. இந்த ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து நாற்பதாண்டுகட்கு மேலாயின. ... ...

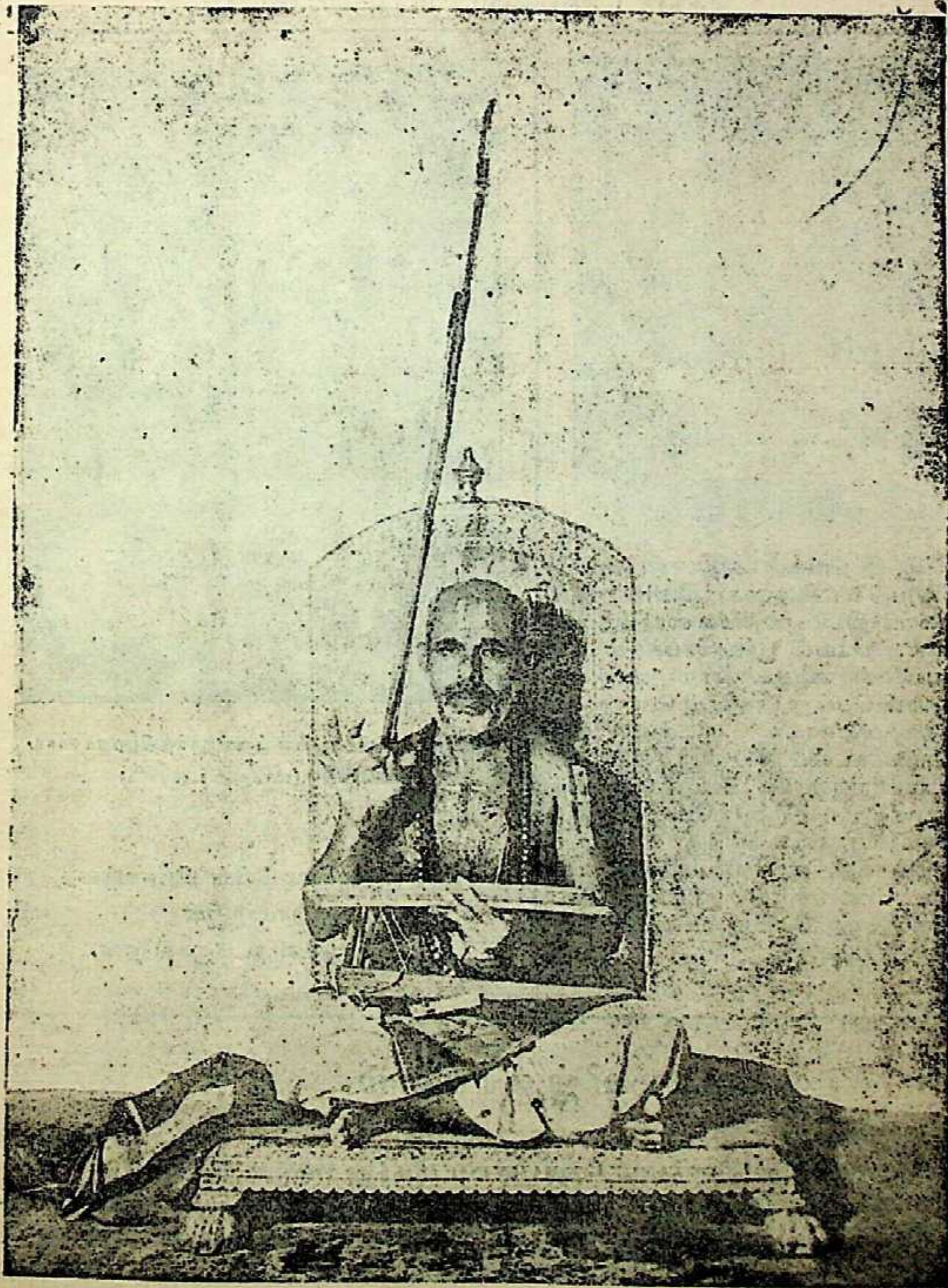
2

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. சின்னராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமியென்னும் வர்த்தமான ஆஸ்தாநாதீச்வரரான ஸ்ரீ வானமாமலை ஸ்வாமி இங்கே ஸேவை ஸாதித்தருளுகிறார்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. வர்த்தமான—வானமாமலை ஸ்வாமி.

ஸ்வாமி பூர்வாச்ரமத்தில் வித்வான் வானமாமலை ஐயங்காரென்றே ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்தவர். கீழே நாலாவது பக்கத்தில் ஸேவை ஸாதித்தருளும் ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் சில வாண்டுகளிருந்து ந்யாய சாஸ்த்ர க்ரோடபத்ரங்களை யதிகரித்து அக்காலத்திலேயே வித்வத் கோஷ்டியில் திலகமாக விளங்கின மஹான் இந்த ஸ்வாமி. நம் போல்வாருடைய பாக்ய பரிணாமத்தினால் இப்போதுபோல எப்போதும் பாங்காக எழுந்தருளியிருந்து நம் தர்சனத்தை வாழ்வித்தருள வேணுமென்று நாட்டங்க ஆசாஸிக்க ப்ராப்தம். இப்போது விளங்கும் மடாதிபதிகளுள் ஞானத்தினாற்போல திரு நக்ஷத்ரத்தினாலும் வ்ருத்தராகவிளங்கும் ஸ்வாமியன்றோ இந்த ஸ்வாமி. நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம். ... ...

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. (வர்த்தமான.) திருக்குறுங்குடி ஜீயர் ஸ்வாமி.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி திருமலை திருப்பதி (வர்த்தமாந) பெரிய ஜீயர் ஸ்வாமி இங்கே ஸேவை ஸாதித்தருளுகிறார். ஸ்வாமி பூர்வாச்ரமத்தில் ஸ்ரீமதுபயவே, ஸாது. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி யென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்த வித்வத்வரேண்யர். ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் வைபவக்கடலில் சில சிறு திவலைகளை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் நெ 2/5 ல் அநுபவித்திருக்கிறேன. திருவாய்மொழியில் ஒழிவில்காலப் பதிகத்திற்கு * வாழ்வார் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே * என்றிட்ட பல ச்ருதி ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்குப் பலிக்கவேணு மென்று உலகமெல்லாம் ஆசாஸிக்கின்றது. ... ...

ஸ்ரீமதுபய வே. அப்பன் ப்ரணதார்த்திஹர ராசார்ய ஸ்வாமி. (வைகுண்டவாஸி.)

இந்த மஹாஸ்வாமியின் பிரபாவத்தை
ஸ்ரீ ராமாநுஜன்
2/2-ல் வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

விஜ்ஞாபனம்.

அன்பர்களே! ஸத்கால க்ஷேப ஸபை விருந்து என்னும் பெயர்பூண்ட விருந்து நூலை அடிக்கடி வெளியிட விருப்பமுள்ளது. மூன்று மாதங்களுக்கொரு முறையாவது வெளிவந்துலவும். ஸமயோசிதங்களான விசேஷங்களைத் தாங்கி வெளிவரும். ஒவ்வொன்றிலும் இத்தகைய பெரியோர்களின் ஸேவை கிடைக்கும். ... ...

முன்னுரை முற்றிற்று.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திருவத்யயனோத்ஸவ வைபவ தீபிகை

— ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர் —

வெண்பா.

திருவத் யயனமெனும் சீர்மைமிகு நன்னாள்
பெருமைதனைப் பேசப் புகுவான் - திருமகள்கோன்
வண்ணங்க ளெல்லாம் வகுத்துரைக்கு நாவிறன்.
அண்ணங்க ராசாரி யன்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தேவாலயங்களுக்கு அஸாதாரணமாய் ஆச்சரியமாக அனுபவிக்கப்பட்டு வருமதான மஹோத்ஸவம் திருவத்யயநோத்ஸவமென்பது. இது பகற்பத்து, இராப்பத்து எனவும் வழங்கப்பெறும். இம்மஹோத்ஸவத்திற்கு வாய்த்த காலம் மார்கழி மாதத்து சுக்லபக்ஷ ஏகாதசிக்கு(அதாவது வைகுண்ட ஏகாதசிக்கு) முன் பத்து நாட்களும் பின் பத்து நாட்களும். விஷ்ணுவாலயங்கள் தோறும் பெரும்பாலும் நடை பெற்று வருமிந்த மஹோத்ஸவத்தை உலகமெல்லாம் கட் கூடாக அனுபவித்து வருவதால் இதன் சிறப்பைப் புதிதாக நாம் தெரிவிக்கவேண்டுவதில்லை. ஆனாலும், இம்மஹோத்ஸவம் எதற்காக ஏற்பட்டது? எப்போது ஏற்பட்டது? யார் ஏற்படுத்தியது? இத்யாதி விஷயங்களில் பலர்க்கு ஜிஜ்ஞாஸையிருக்கு மாதலால் அது பற்றி இங்குச் சிறிது விவரிக்க விரும்புகிறேன்.

"ஸகல மதங்களிலும் பக்தர்கள் தம் தமக்கு வாய்த்த பாஷைகளில் தோத்திரங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள்; வைணவ மதத்தில் ஆழ்வார்களென்கிற பக்தர்கள் பாடியுள்ளார்கள்; பக்தி நூல்களெல்லாம் சமமானவையே" என்று சொல்லிப் போருமவர்களின் சொலவுக்கு இடமறும்படி செய்து ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பேராசிரியர்கள் ஆயிரமாண்டுகட்கு மேற்பட்ட முற்காலத்திலேயே ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்குச் செய்து வைத்திருக்கும் சிறப்புகளை இதனால்உலகமுணர வேண்டுவது முக்கியம். இந்த மஹோத்ஸவம் முதன் முதலாக, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலென்றும் நம்பெருமாள் ஸன்னிதி யென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகிற ஸ்ரீரங்கத்தில் தொடக்கமாயிற்று என்பதை ஈண்டு விவரிக்கக் காண்மின். ஆழ்வார்களின் வரிசையில் அந்தத்திலே நிற்பவரான திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களருளிச் செய்துகொண்டே திவ்ய தேச யாத்திரையாக எழுந்தருளுங்காலத்திலே சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளையெல்லாம் மங்களாசாஸனம் செய்து முடித்துத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலுக்கெழுந்தருள வேணுமென்றிருக்கையில் திருப்புள்ளம் பூதங்குடி ஸமீபத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஸ்ரீரங்கநாதன் ஆழ்வாருடைய கனவிலே காட்சிதந்து உடனே ஸ்ரீரங்கம்வந்துசேர்ந்து ப்ராகார கோபுரமண்டபாதி நிர்மாண கைங்கரியத்தை நிறைவேற்றவேணு மென்று நியமித்தருள, அந்த நியமனத்தை சிரஸாவஹித்த ஆழ்வார் *கூந்தல்கமழுங் கூடலூரிலிருந்து புறப்பட்டுக் கனவேகமாகத் திருவரங்கப்பதியை நோக்கிச் செல்லுகையில் திருவெள்ளறை ப்ராப்தமாக அங்கு ஸ்ரீச்வேதாத்ரிநாதனை மங்களாசாஸனம்செய்துவிட்டு ஸ்ரீரங்கம் சென்று சேர்ந்தார். அரங்கன் நியமித்த கைங்கரியத்தைநிறைவேற்றிவிட்டே மேற்கொண்டு பாசுரங்கள் பாடுவதென்று ஓலைச்சுவடியைக்கட்டிவைத்திட்டு ப்ராகாரமண்டபாதிநிர்மாணத்தை

நிறைவேற்றினர். "ரங்கபுரே மணிமண்டபவப்ரகணுந் விததே பரகாலகவி" என்று
பட்டர் முத்திரையிட்டருளினபடியாலே இது நிர்விவாதம் அப்போதுகோபுரப்ரா
காராதிதிருப்பணி களைக்கண்டு திருவுள்ளமுகந்தருளின ரங்கநாதன் ஆழ்வார்க்குச்
சில ஸத்கார விசேஷங்களைச் செய்ய மநோரதித்திருக்கையில் 'இன்னமும் சில கைங்கரி
யங்கள் இங்கு ஸாவசேஷமாயிருக்கையாலே அடியேன் திவ்ய தேசயாத்திரையைப்
பரிபூர்த்தி செய்துகொண்டு இவ்விடம் விடைகொள்ளுகிறேன்' என்று விஜ்
ஞாபித்து நியமனம் பெற்று அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு அப்பக்குடத்தான் ஸன்னிதி
வழியாக நாதன்கோவில் திருவிண்ணகர் திருநறையூர் திருச்சேறை திருவழுந்தூர்
சிறுபுலியூர் திருக்கண்ணமங்கை திருக்கண்ணபுரம் திருக்கண்ணங்குடி திருநாகை
ஆகிய சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளில் சேஷித்திருந்தவற்றை மங்களாசாஸனம்
பண்ணித் தலைக்கட்டிப் பாண்டிநாடு மலைநாடுகளிலும் ஸேவித்து திவ்வியப் பிரபந்
தங்களையெல்லாம் தலைக்கட்டி, சரமப்பிரபந்தமான திருநெடுந்தாண்டகத்தின்இறுதி
ப்பகுதியில் *பொருகயல் கண்ணீரரும்பப் புலவிதந்து புனலரங்கமூரென்று போயி
னரே* *பொன்னலர்ந்த நறுஞ் செருந்திப்பொழிலினூடே புனலரங்கமூரென்று
போயினரே* என்னும் பாசுரங்களினல் அரங்கநாதன் மீண்டும் தம்மையழைக்கிற
படியை ஸூசிப்பித்து அங்கேற விடைகொண்டு அரங்கன் திருமுன்பே 'நாயந்தே!
நாயந்தே! என்று ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடராய்நிற்க, பெரியபெருமாள்.இவர்க்கு விலக்ஷண
ஸத்கார விசேஷங்கள் செய்தருள மநோரதித்திருந்தது கண்டு ஆழ்வார் விஜ்ஞாபித்
தார் --"அடியேனுடைய சில பிரார்த்தனைகளைத் திருச்செவி சாத்தியருளித் தலைக்கட்டு
வதே அடியேனுக்கு ஸத்காரமாகும்; நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய்மொழிக்கு
வேதஸாம்யம் தந்தருளவேணும்: அடியேனைப் போன்ற பக்தர்கள் [ஆழ்வார்கள்]பாடி
யுள்ள பாடல்களையெல்லாம் பெரிய திருவோலக்கமாக விருந்து திருச்செவி சாத்திய
ருளவேணும்; நம்மாழ்வார் அவாவற்று வீடுபெற்றது மார்கழித்திங்களில் சுக்லைகாத
சியன்ருகையாலே அதற்கு முன்னே பத்துநாளும், அந்நாள் முதலாகப் பத்துநாளு
மாகச் சிறிய திருவத்யயநோத்ஸவமும் பெரிய திருவத்யயநோத்ஸவமும் கண்டருளி
அடியார்கள் குழாங்களை ஆனந்தவமுதக்கடலிலே அமிழச்செய்தருள வேணுமென்பது
அடியேனுடைய பிரார்த்தனை. இதைத் தலைக்கட்டியருள்வதே அடியேனுக்குச்
செய்தருளும் ஸத்காரமாகும்" —என்று. இவ்வளவும் கேட்ட பெரியபெருமாள்
'ஆழ்வீர்; திருவாய்மொழிக்கு வேத ஸாம்யமன்ருே நீர்கேட்பது; வேதத்திற்காட்
டிலும் ஆதிக்யமும் நாம் தந்தோம்; வேதத்திற்கு அங்கோபாங்கங்கள் போலே
திருவாய்மொழிக்கு அங்கோபாங்கங்களாயமைந்த மற்றுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு
வேதஸாம்யம் தந்தோம். மற்றும் நீர் விரும்பினதெல்லாம் அங்ஙனமேயாகும்,
என்று திருவுள்ளமுவந்து பணித்தபடி. இந்த பிரார்த்தனையும் கட்டளையும் அப்
போது எந்தவிதமாக நிறைவேறிற்றென்பது காலப்பழமையாலே தெரிந்துகொள்ள
முடியாமலிருக்கின்றது. இடையில் திவ்வியப் பிரபந்தங்களும் மலினமாய்ப் போயின
நாதமுனிகளின் காலத்திற்குப்பின் ஸகலமும் ஸுபரிஷ்க்ருதமாய் ஸுபிக்ஷமாயிற்று

கலியுகத்தில் நம்மாழ்வார்க்குமுன்பு திருநாடு செல்வார் யாருமில்லாமை
யாலே வைகுந்த நீள்வாசற்கதவு மூடப்பட்டேயிருந்து ஆழ்வார் அவாவற்றுவீடு
பெற்றவன்றே அது திறக்கப்பட்டதென்னு மைதிஹ்யத்தை நினைப்பூட்டவே
வைகுண்டைகாதசியன்று பரமபதவாசல் திறப்பதென்கிற ஸம்ப்ரதாயம் நிகழ்வ
தாம். நம்மாழ்வார் வைகுந்தம் புக்க ஏகாதசியென்கிற காரணம்பற்றி வைகுண்
டைகாதசியென்று இந்த நன்னாள் வழங்கப்பெற்றது. .... *

நிகமாந்த குருவரர்தாம் பணித்த குருபரம்பராஸாரமென்னும் ரஹஸ்யத்தில்
ஸ்ரீமந்நாத முனிகளைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து வருகையில் "இவர்க்கு யோகதசையிலே
ஸாக்ஷாத்க்ருதராய் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானர்" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே

நாத முனிகள் நம்மாழ்வார் திருவாக்காலே நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களைப்பெற்று ப்ரசாரம்செய்தருளினரென்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகின்றது. நாத முனிகளுக்கு பாகிநேயர்களிருவர். அவர்களது திருநாமம் கீழையகத்தாழ்வார், மேலையகத்தாழ் வார் என்பதாம். அவர்களிருவரும் குசலவர்கள் போலே ஸங்கீதகலாப்ரவீணர் களாய் தேவகான நிபுணர்களாயிருந்தபடியாலே அவர்கள் தமது மாதுலரான நாத முனிகள் பக்கலிலிருந்து பெற்ற திவ்ய ப்ரபந்தங்களை பகவதாஜ்ஞையாலும் நாத முனிகளின் நியமனத்தினாலும் தாளத்துடன் திருவரங்கேசன் திருமுன்பே ஸேவிக் கத் தொடங்கினர்கள். மேலே ப்ரஸ்தாவித்த குருபரம்பராஸார ரஹஸ்யத்தின் முடிவில் ''காளம் வலம்புரியன்ன நற்காதலடியவர்க்குத், தாளம் வழங்கித் தமிழ் மறையின்னிசை தந்த வள்ளல், மூளும் தவநெறி மூட்டிய நாதமுனிகழலே, நாளுந் தொழு தெழுவோம் நமக்கார் நிகர் நானிலத்தே.'' என்றிட்ட பாட்டினால் இந்த விஷயம் வியக்தமாகவிளங்கும்.

தாளவிசையோடு செய்யத் தொடங்கிய அந்த தேவகானந்தான் 'அரை யர் ஸேவை' என்று இன்றைக்கும் பேர் பெற்று வருகின்றது, அக்காலத்தில் ஸ்ரீரங் கத்தில் மட்டுமன்றிக்கே மற்றுஞ்சில திருப்பதிகளிலும் (ஸ்ரீவில்லி புத்தூர், ஆழ்வார் திருநகரி, திருக்குறுங்குடி முதலானவற்றிலும்) அரையர் கானம் நடைபெற்று வந்தது; இது இன்றைக்குங் காண்கிறது, அரையரென்னுந் திருநாமம் பூண்ட இசைகாரர் கள் ஆளவந்தார் காலத்திலேயே யிருந்து வந்ததாக நூல்களில் நன்கு காண்கிறோம்; "பஞ்சாசார்ய பதாச்ரிதரான எம்பெருமானருடைய ஆசாரியர்கள் ஐவரில் ஒருவர் அரையர், அவரே மேலே ப்ரஸ்தாவித்த குருபரம் பராஸாரத்தில்' ஆளவந்தாராழ் வார்' என்று வ்யபதேசிக்கப்பட்டவர், ,,எம்பெருமானர்....ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீ பாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி ஸ்தோத்ராதிகளும் அருளிச் செய்யும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினர்" என்பது அவ்விடத்தில் நிகமாந்த குருபணித்த ஸூக்தி. திருவரங்கப் பெருமாளரையர், வரந்தரும் பெருமாளரையர், பிள்ளை திருநறையூரரையர் .... இத்யாதிகளான அரையர் திரு நாமங்களை ஆளவந்தார் காலத்திலும் எம் பெருமானர் காலத்திலும் பரவியிருக்கக் காண்கிறோம். திருவத்யய நோத்ஸவத்தில் அரையர்கள் இப்போது போல் அப்போதும் அபிநயங்கள் செய்து வந்தார்களென்பதை திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கி றோம். அந்த அபிநயங்களை எம்பெருமானர் எம்பார் முதலான பேராசிரியர்கள் திருவோலக்கத்திலிருந்து கொண்டு அநுபவித்ததையும் பெரியாழ்வார் திருமொழி பெருமாள் திருமொழிவியாக்கியானம் முதலானவற்றில் காண்கிறோம். கோயிலில் அரையர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் கௌரவமும் பஹுமான விசேஷங்களும் அப்ர மேயம். பகற்பத்திலும் இராப்பத்திலும் மூன்று நாள் அரையர்கள் திருக்கையிலே அர்ச்சகர்கள் ஸ்ரீசடகோபனைத்தந்து கோஷ்டிக்குப்ரஸாதிக்கும்படியான பெரு மையையும், சிலநாட்களில் தீர்த்தமும் ப்ரஸாதிக்கும்படியான பெருமையையும் கட்கூடாகக் கண்டுவருகிறோம். இதெல்லாம் ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையினால ன்றி மற்றபடி ஸாமான்ய புருஷர்களின் ஏற்பாட்டினால் நடைபெறக்கூடியதன்று.

பகற்பத்திலும் இராப்பத்திலும் மூவாயிரம் பாசுரங்களை அரையர்கள் ஸே வித்துவருவதென்றும், இருபத்தோராநாளில் திருவரங்கத்தமுதனருடைய திருவம் சஸ்தர் பெரியபெருமாளுடைய ஆஸ்தானத் திருவோலக்கத்திலே இயற்பா ஆயிரத் தையும்ஸேவித்து வருவதென்றும் அன்றுதோன்றின திவ்யாஜ்ஞை பொலிக பொலிக வென்று காப்பிடக்கூடிய நிலைமையிலன்றோ நிகழ்ந்து வருகின்றது. பரமவைதிகர் களான ஸ்ரீமந்நாத யாமுந யதிவராதிகளின் பரிக்ரஹாதிசயத்தினால் இங்ஙனே பொலிவுபெற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களை, வைதிகர்கள் காதால் கேட்கவும் அருவருக் கும்படியாய் ஜகந்ய ஜாதீயர்களே பாடிப்போருமவையான பாட்டுக்களோடொக்க

வெண்ணுதலும், *ச்வ யுவ மகோநாம் அதத்திதே* என்கிற பாணிநிஸூத்ரத்தை நோக்கி "விசேஷவித் பாணிநி ரேகஸூத்ரே ச்வாநம் யுவாநம் மகவாந மூசே" என்று பரமரஸிக ரொருவர் பணித்ததை நினைப்பூட்டு மாறு "திருப்பாவை திருவெம்பாவை மகாநாடு" என்பதும் "திருவெம்பாவை திருப்பாவை மகாநாடு" என்பதும் கலிகோலாஹலஸாம் ராஜ்யமத்தனையன்றே. இதுநிற்க.

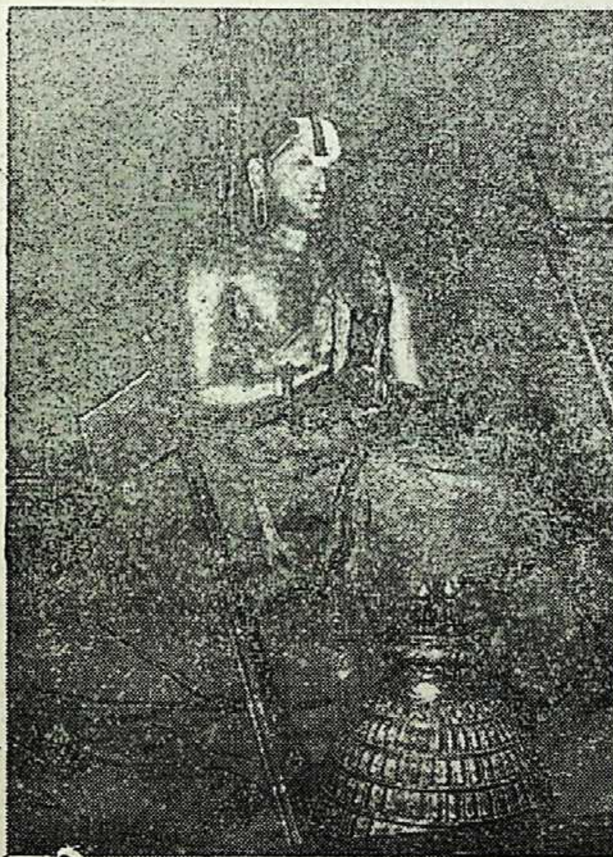
இந்தத் திருவத்யயன மஹோத்ஸவம் முதன் முதலாகத்திருமங்கையாழ்வாரால் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் தொடங்கப் பட்டதென்றும், அப்போது நம்மாழ்வாரொருவர் மட்டுமே ஆழ்வார் திருநகரியிலிருந்து எழுந்தருளிச் செய்யப் பட்டு நடந்ததென்றும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் காலத்திலும் அவ்வண்ணமாகவே நடந்து வந்த தென்றும், பிறகு ஆழ்வார்களினுடைய திவ்ய மங்களவிக்ரஹப்ரதிஷ்டை கோயிலில் ஏற்பட்டுஆழ்வார்களெல்லாருமெழுந்தருளியிருந்து நடந்து வந்ததென்றும், நாளடைவில் ஆசாரியர்களின் திவ்யமங்கள விக்ரஹப்ரதிஷ்டையுமாகி, இந்தபத்ததி ஸகலதிவ்ய தேசங்களிலும் வியாபித்து *கண்டோங்கண்டோங் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம், தொண்டீரெல் லீரும் வாரீர் தொழுது தொழுது நின்றார்த்தும்* என்னும் படியாக நிகழ்ந்து வருகின்றதென்றும் பெரியார் பணித்தருளும் ப்ரக்ரியை.

நமக்கு ஸந்நிஹிதமான தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி, ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதி, எம்பெருமானார்ஸன்னிதி முதலான திருத்தலங்களில் இந்த மஹோத்ஸவம் நடந்து வரும் வைகரியை அநுபவித்து ஆனந்திக்குமவர்களுக்கு இப்போது அடியேன் உபஹரிக்க நினைப்பது இவ்வாழ்வாராசாரியர்களின் ப்ரபாவஸம்க்ஷேபம். ப்ரஸ்துதமான திருவத்யயநோத்ஸவகோஷ்டியில் அந்வயித்தருள்கின்ற ஆழ்வாராசாரியர்களின் பெருமைகளை மட்டும் இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறபடி.

ஆசார்யஹ்ருதய திவ்யக்ரந்தத்தில் "விப்ரர்க்கு கோத்ர சரண ஸூத்ரகூடஸ்தர் பராசர பாரா சர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்த ஜநகூடஸ்தர் பராங்குச பரகலய திவராதிகள்"

என்றருளிச் செய்திருக்கிறபடி பராங்குச பரகாலயதிவரர்களென்கிறமூவர்க்கு இந்த மஹோத்ஸவத்தில் விசேஷித்து ஆதிக்யம் அநுபவத்திலுள்ளது. பராங்குசரென்பது நம்மாழ்வாரை; பரகாலரென்பது திருமங்கையாழ்வாரை; யதிவரரென்கிறது எம்பெருமானுரை. இம்மூவர்க்கு முக்க்யத்வம் எதனாலே யென்னில்; நம்மாழ்வாருடைய முக்க்யத்வத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இம்மஹோத்ஸவத்தைத் தொடங்கினவரென்கிற காரணத்தினால் அடுத்தபடி பரகாலர் பரிகணிதரானார். பிறகு இதனை மிகமிகப் பரிஷ்கரித்தருளினவரென்கிற காரணத்தினால் அடுத்தபடி யதிவரர் பரிகணிதரானார்.

அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஏற்கெனவே திருவவதரித்து அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளி யிருந்தாலும் அவற்றுக்கு ஸர்வதோமுகமான ப்ரசாரம் ஏற்படாமலும் அழகியவியாக்கியானங்கள் அமையாமலு மிருந்ததனால் 'நம்முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்பட வில்லையே!' என்று அவர்களெல்லாம் களிப்பின்றியே குன்றியிருந்தனர். ஸ்வாமி எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே 'இனி ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதி திவ்யக்ரந்தங்கள் ஓங்கப் பெறுமாதலால் நமக்கொருகுறையில்லை; நாம் செயதிருந்த கார்யங்களெல்லாம் சதசாகமாகப் பணைக்கும்படியானபாக்கியம் வாய்க்க நற்சமயம் விளைந்தது என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்த மெய்தத் தொடங்கினர்.

அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவனாக வீற்றிருந்து ஏழுலகும் தனிக்கோல் செலுத்தியிருக்கு மிருப்பிலும், திருப்பாற் கடலில் அடியார்களின் கூக்குரல் செவிப்படுமாறு வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே கள்ள நித்திரை கொண்டு உறங்குவான் போல் யோகு செய்திருக்குமிருப்பிலும், ஹிரண்யாக்ஷ ஹிரண்யகசிபு ராவணகம்ஸ சிசுபாலாதிகளை யெல்லாம் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்விக்க ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரியவுயிர்க்குயிராய்க் கரந்து எங்கும் பரந்துறையுமிருப்பிலும் திருப்திபெறுதே, கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியாய் நித்யஸந்நிதிபண்ணியிருந்தும், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணி கொள்வாரில்லாமையாலே அர்ச்சாவதாரமும் அப்ரயோஜநமாக ஆய்விட்டதே! என்று வருந்த வேண்டி யிருந்தது எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே. இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்த

வன்றே "ஸர்வதேச தசாகாலேஷு அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநுஜார்யதிவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்" என்றுநீடூழியூழி நாடெங்கும் போற்றும் படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளிமல்குமென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் குறை தீர்ந்து மகிழத்தொடங்கினர். ஆக இங்ஙனம் வேதவேதாந்தங்கள் களிப்புறவும், கலி புருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாது மகிழ்வுறவும், பூருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும் எம்பெருமான்கள் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் இத்திருவாதிரையொன்றேயாம்

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயமானது எம்பெருமானார் தர்சனமென்றும் ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்தாந்த மென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. 'ஸ்ரீராமாநுஜரால் புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட மதம்' என்று இதைக்கொண்டு சிலர் சொல்லுவர்கள். உண்மையில் அங்ஙனமன்று; ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களை இயற்றி ஸ்ரீராமாநுஜரால் பரிபாலனம் செய்யப்பட்ட ஸித்தாந்தம் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதம். இவ்வர்த்தத்தை மணவாளமாமுனிகள் உபதேசரத்தினமாலையில்
"எம்பெருமானர் தரிசனமென்றே யிதற்கு, நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தார்—அம்புவியோர் இந்தத் தரிசனத்தை யெம்பெருமானர் வளர்த்த, அந்தச் செயலறிகைக் கா."
என்ற பாசுரத்தினுல் வெளியிட்டருளினர். 'ஸ்ரீராமாநுஜமதம் நவீநம்' என்கிற வாதம் நிகமாந்த குருவின் காலத்திலேயே தோன்றியதாகத் தெரிகின்றது. யதிராஜஸப்ததியில் "யதிக்ஷமாப்ருந்த்ருஷ்டம் மதமிஹ நவீநம் ததபி கிம்?" என்கிறச்லோகத்தில் அந்த வாதத்தை அநுவதித்து பூர்வார்த்தத்தினுல் அப்யுபகம்ய ஸமாதானமும், உத்தரார்த்தத்தினுல் வஸ்துஸ்திதிப்ரதிபாதனமான ஸமாதானமும் கூறப்பட்டது. ங்கத்ரமிடகுஹதேவாதிகளான முன்னோர்கள் தொடங்கியே உள்ளது.*

முதலாழ்வார்கள்

நம் ஸம்ப்ரதாயத்தில் முதலாழ்வார்களென்று கொண்டாடப்படுகின்ற பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்னும் மூவர் ஓடித் திரியும் யோகிகளாய் தம்மில் ஒருவரை யொருவர் அறியாமல் தனித் தனியே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்ததாகவும், இம் மூவரையும் ஓரிடத்தில் சேர்த்து ஆட்கொள்ள எம்பெருமான் குதூஹலங் கொண்டிருந்ததாகவும், ஒருநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பின்பு பொய்கை யாழ்வார் கனமழையினுல் திருக்கோவலூரை யடைந்து ம்ருகண்டு மஹர்ஷியின் திரு மாளிகையிற் சென்று அதன் இடைகழியிற் பள்ளிகொண்டிருக்க, பூதத்தாழ்வாரும் பிறகு பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்து சேர்ந்ததாகவும் அங்கு மூவரும் அளவளாவி நிற்கையிலே இவர்களை எம்பெருமான் நெருங்கிக் கலந்து பரிமாறினதாகவும் சரித்திரம் கூறப்பட்டு வருகின்றது. இதனுல் முதலாழ்வார்கட்குத் திருக்கோவலூரில் மிக்க ஈடுபாடென்பது விளங்குகின்றது. * அந்யோந்யம் கொண்டாடுகிறவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஆழ்வார்களுள் ஸர்வகநிஷ்டரான திருமங்கை மன்னன் திருக்கோவலூர்க்குப் பதிகம் பாடுமிடத்து இவ்வரலாற்றினை அநுஸந்தித்திருக்குமழகு இங்கு வெளியிடப்படுகின்றது.

பெரிய திருமொழியில் திருக்கோவலூர்ப் பதிகத்தில் நரன்காவது பாசுரத்திலே (2-10-4.) "ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்புகூருமடியவர்கட்கு ஆரமுதமானன்றன்னை" என்ற விடத்திற்கு ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் காட்டி யருளப்பட்ட

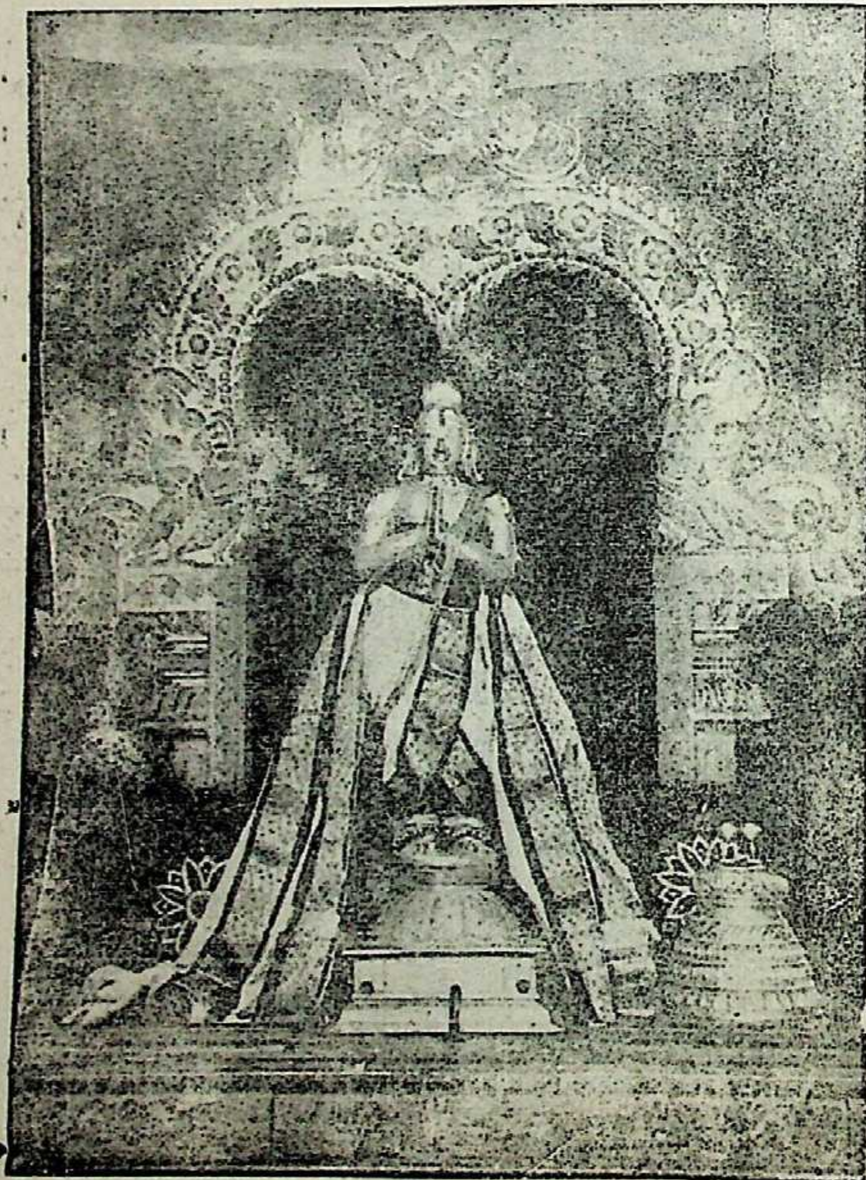
ப்ரமரஹஸ்யார்த்தம் இங்கு விவரிக்கலாகிறது. அதில் மூன்றும் ப்ரகரணத்தில் மேகத்திற்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்கிற "பூண்ட நாள் சீர்க்கடலை யுட்கொண்டு" இத்யாதி சூர்ணையில் "அன்புகூருமடிய வர்" என்றுள்ளதை வியாக்கியானித்தருளா நின்ற நம் மணவாள மாமுனிகள் "ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூரும் அடியவரான முதலாழ்வார்கள்" என்று அருளிச் செய்திருப்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. "ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூருமடியவர்கள்" என்கிற சந்தை திருமங்கை யாழ்வாருடைய திருக்கோவலூர்ப்பதிகத்திலுள்ளதென்னுமிடம் மறக்கத்தக்கதன்று. அப்படிப்பட்ட அடியவர்கட்கு அரிய அமுதமாக இருந்தவன் திருக்கோவலூரெம்பெருமான் என்று துதியுள்ளது. அங்கு அடியவர்கள் என்றது முதலாழ்வார்களை யென்று நம் பூருவாசாரியர்கள் ஒரு மிடறாகத் திருவுள்ளம பற்றியிருந்தார்களென்னுமிடம் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தினுல் தெற்றென விளங்குகின்றது. இந்த நிர்வாஹம் மிகுந்தஉபபத்தியோடுகூடியது. எங்

திருவெஃகா—பொய்கையாழ்வார்

ஙனேயெனின், அடியவர் -அன்பு கூருமடியவர் -ஆங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூருமடிவயவர் என்று வகுத்துக் கொள்ளவேணும். முந்துற 'அடியவர்' என்பது பேயாழ்வாரை. இவர் "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்" என்ற முதற் ப்ரசுரத்தில் எம்பெருமானுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைத் தாம் காணப் பெற்றதாகப் பேசி அந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துள் திருவடி யொன்றே தமக்கு

உத்தேச்யம் என்பதைத் தமது திருவந்தாதியில் ஆதி மத்ய அவஸாநங்களில் வெகு அழகாகக் காட்டினார். "இன்றே கழல் கண்டேன்" என்கிறார் ஆதியில்

திருக்கடன்மல்லை பூதத்தாழ்வார்

"பைம் பொன் முடியா னடியிணைக்கே பூரித் தென்னெஞ்சேபுரி "முயன்று தொழு நெஞ்சே!.... தண்ணலங்கல் மாலையான் தாள்" "கரியான் கழலே தெருள் தன்மேல் கண்டாய் தெளி" 'வாழும் வகையறிந்தேன்— எங்கள் பெருமானடி சேரப் பெற்று"

என்று நாற்பது முதலாக அறுபது ஈறுன பாசுரங்களுள்) மத்யத்தில் பேசினமை காண்க. "குட்டத்துக் கோள் முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான் தாள் முதலே நங்கட்குச் சார்வு" என்று அவஸாநத்திலும் தாளேயே பேசித் தலைக் கட்டினுர். ஆக இங்ஙனம் எம்பெருமானது அடியையே சிக்கெனப் பற்றினவர் என்ற காரணத்தினுல் பேயாழ்வார் அடியவராகக் கூறப்பட்டார்.

'அன்பு கூருமடியவர்' என்றது பூதத்தாழ்வாரை. எங்ஙனே யெனில், (அன்பு கூரும் என்றது அன்புமிகுந்தவர் என்றபடி.) இவ் வாழ்வார் "அன்பே தகளியா" என்று தொடங்கி "விளவின் காய் கன்றினுல் விழ்த்தவனே! என்றனளவன்ருல் யானுடைய அன்பு' என்று முடிவு பாசுரத்தில் தமது அன்பு மிகுதியை வாய்விட்டு உரைத்தவராதலால் அன்புகூருமடியவராக இவரே கருதத் தகுதியுடையவராவர். இனி, அரும்பிக் கண்ணீர் சோருமடியவர் பொய்கையாழ்வார். எங்ஙனே யெனில், இவ்வாழ்வார் "பழுதே பலபகலும் போயின வென்று அஞ்சியழுதேன்" என்று தம் வாக்கினுலே பேசியருளினபடி அரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்திருப்பவராதலால்.

ஆக இங்ஙனம் முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் அழகாகக் குறிப்பிட்டு இவர் கட்கு அமுதமாயிருந்தவன் அத்தலத்து நாதன் என்று கலியன் அருளிச் செய்தார்.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த வாசிரியரும் "அடியவர்கட்கு ஆரமுதமானுன்" என்ற பாசுரத் திலேயே நோக்காக தேஹளீசஸ்துதியில்(7)"காஸார பூர்வகவி முக்ய விமர்த ஜந்மா புண்யாதடேக்ஷுஸுபகஸ்ய ரஸோ பஹுஸ் தே" என்றருளிச் செய்தார். இங்கு அடியவர்கட்கு என்ற ஸ்ரீஸூக்தியை ஊன்றி நோக்கினுல், கலியன் இங்கு மூன்று திருநாமங்களை விவக்ஷித்திருக்கிருர் என்று நன்கு விளங்கும். அடியவன்; அடியவர், அடியவர்கள் என முப்புரியூட்டினமை காண்க. .... *

★★★★★★★★★★★★★★★★

திருமழிசையாழ்வார்

★★★★★★★★★★★★★★★★

இவ்வாழ்வார் அருளிய திவ்யப் பிரபந்தங்கள் இரண்டு. 1. நான்முகன் திருவந்தாதி, 2. திருச்சந்த விருத்தம். இவையிரண்டும் திவ்ய ப்ரபந்தங்களெல்லா வற்றினுள்ளும் வேதாந்த விழுப்பொருள்கள் நிரம்பித் ததும்பிய மிகச் சிறந்த அரிய பெரிய நூல்களாம். இவ்வாழ்வாருடைய காலத்தில் தேவதாந்தரபரத்துவம் கொள்ளும் மதாந்தரஸ்தர்கள் மலிந்திருந்ததனுல் அவர்களைத் திருத்தி வழிபடுத்த வேண்டுவது இவர்க்கு அவசியமாய் அமைந்தது. ஆகவே, இவர் திருவந்தாதி தொடங்கும் போதே ஸ்ரீமந்நாராயண பரத்வத்தை மிக அழுத்தமாக அருளிச் செய்கின்ருர். அது தலைக்கட்டுமிடத்தும் "இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம், இனியறிந்தேன் எம்பெருமானுன்னை" என்கிருர். இடையிலும் பல பல பாசுரங்களினுல் தேவதாந்தரங்களின் அபூர்த்தியையும் பரமபுருஷனுடைய பூர்த்தியையுமே பேசுகின்ருர். ஆகவே, இவரது திருவந்தாதி பெரும்பாலும் பரதத்வஸ்தாபனத்தில் நோக்குடைத்தாயிருக்கும்.

இதில் முதற் பாசுரம்—" நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முக னும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்—யான் முகமாய், அந்தாதி மேலிட்டு அறிவித்தேனும். பொருளைச் சிந்தாமற் கொண்மினீர் தேர்ந்து" என்பு

தாம். இப் பாசுரத்தின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான அவதாரிகையில் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள ஓர் அற்புதமான திவ்ய ஸூக்தி காண்மின்;—

—திருமழிசையாழ்வார்—

"ப்ரஹ்மாதிகள் ஸம்ஸாரத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்க ப்ரதாநரானாப் போலே தந்நிவ்ருத்திக்கு ப்ரதாநனானேன் நானென்கிறார்" என்று, இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் காம்பீர்யம் வாசாமகோசரம்; இதன் கருத்தாவது — நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்துவைத்தான்; அந்த நான்முகனும் மற்றுள்ள ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணிப்போனான். ஆக அவ்விருவரும் இப்படி ஸம்ஸாரத்தை வளரச் செய்து வைத்தார்களேயன்றி அடியறுக்கப் பார்த்தாரல்லர்; நான் அங்ஙனன்றியே, உங்களுடைய ஸம்ஸாரம் வேரறும்படியாக ஆழ்பொருள்களை அறிவிக்க முற்படுகின்றேன் காண்மின்—என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்வதாகப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை எடுத்துக் காட்டியருளியிருப்பது பரமரஸ்ம்.

இவ்வாழ்வார் ஆழ்பொருளை அறிவிக்கத் தொடங்கும்போதே 'அறிவித்தேனாழ் பொருளை, என்று இறந்த காலத்தாற் கூறினது—தம்மைக் கொண்டு அறிவிக்க விரும்பிய எம்பெருமான் ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலும், எம்பெருமானுடைய பரத்துவத்தைப்பற்றிப் பாசுரங்கள் பேசித் தலைக்கட்டியே தீரும்படியான தம் உறுதியினாலும் இப்பிரபந்தம் தலைக்கட்டியாய் விட்டதாகவே நினைத்தாம். இதனைத் தமிழர் தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச்சொல்லப்பட்டகால்வழுவமைதியென்பர்.

இப்பாசுரம் முதலிய இருநூற்றுப் பதினாறு பாசுரங்களை (இரண்டு நூலாக) உதவியருளின இம்மஹான் தையில் மகத்தில் திருவவதரித்து நம்மை வாழ்வித்தருளினர்.....* ....

குலசேகராழ்வார்

இவ்வாழ்வார் சக்ரவர்த்தி திருமகனான பெருமாளைப் போல்வே க்ஷத்ரிய வம்சத்திலே அவதரித்துப் பெரியது சிறியதை நலியாதபடி செங்கோல் செலுத்திப் பரமோதாரராய் எழுந்தருளியிருந்தபடியால் குலசேகரப் பெருமாள் என்றும்

போற்றப்பெற்றார். இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானால் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபவாதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து வேதவேத்யனான ஸர்வேச்வரன் சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ரனாய் அவதரித்தாப்போல் வேதமும் வால்மீகி முகத்தில் நின்றும் ராமாயணமாக அவதரித்திருக்கின்றமையாலும் "கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ" என்றும், "மனத்துக்கினியான்" என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீ ராம வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டுப் போராநிற்க "சதுர்தச ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீம கர்மணாம், ஏகச்ச ராமோ தர்மாத்மா கதம் யுத்தம் பவிஷ்யதி" என்கிற ச்லோகத்திற்கு இளைய பெருமாளைப் பிராட்டிக்குத் திருமேனிக் காவலாக வைத்துவிட்டு தருமாத்மாவான பெருமாள் தாம் ஒருவராய் அதிபயங்கரமான க்ருத்யங்களைச் செய்யும் ராக்ஷஸர்களும் அதிலும் பதினாலாயிரவர்களுமான கரதூஷணாதிகளோடு யுத்தத்திற்கு எழுந்தருளினார்; அங்கு எவ்வாறு முடியுமோ? என்று ருஷி வருந்துகிறான்-என்று அர்த்தம் சொல்லக்கேட்டவாறே பெருமாளிடமுள்ள ப்ரேமாதிசயத்தாலே கலங்கி, வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வாரில்லாத குறை தீர்க்கத் தாம் சதுரங்கபலத்தோடு புறப்பட்டு எழுந்தருளா நிற்க, இவருடைய கலக்கத்தைத் தவிர்ப்பிக்க மந்திரிகள் சில வைஷ்ணவோத்தமர்களை எதிரே வரவிடுத்து அவர்களின் வாயிலாய், "தம் த்ருஷ்ட்வா" என்கிற ச்லோகத்தை வ்யாக்யாநிக்கும்படிசெய்ய அவர்களும் "பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களையும் தாம் ஒருவராகவே நிரஸித்து ஆச்ரமம் எழுந்தருளா நின்ற பெருமாளின் வீரத்திற்குகந்து ஜனககுல ஸுந்தரியான பிராட்டி பர்த்தாவான பெருமாளை ஆலிங்கனம்பண்ணி ஆச்வஸிப்பித்தாள்,, என்று சொல்லக் கேட்ட ஆழ்வாரும் அதிஸந்துஷ்டராய் மீண்டு எழுந்தருளினார். அப்பால் மந்திரிகள் இவர்க்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவஸஹவாஸத்தாலன்றோ இவ்வாறு கலங்கும்படி ஏற்படுகிறது என்று கருதி அவர்களின் ஸஹவாஸத்தை ஒழிக்க உபாயம் தேடி திருவாராதனப் பெருமாளின் ரத்நஹாரமொன்றைக் களவு செய்து வைஷ்ணவர்கள் அபஹரித்தார்கள் என்று பழியிட, பரனான பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தி பண்ணும் பரம பாகவதோத்தமர்கள் பர (அந்யர்களின்) வஸ்துவை ஆசைப்பட்டார்கள் என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிப் பாம்புக்குடத்திலே கையிடுவேன் என்று சொல்ல, மந்திரிகளும் இவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் புகழ்ந்து தாங்கள் செய்த அக்ருத்யத்தை விண்ணப்பம் செய்து ஆரத்தை ஆழ்வாரிடம் ஸமர்ப்பித்தார்கள், அப்பால் ஆழ்வாரும் இத்தீயர்களுடன் இவ்வரசாளும் பெருமையை வெறுத்து நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கமாகிற திருவரங்கம் திருப்பதி சென்று திருக்காவேரி நிரைக்கையால் அடிவருடத் திருவனந்தாழ்வான்மேல் திருப்பள்ளிகொண்ட திருமேனியம்மானைக் கண்ணாரக்கண்டு வாயாரப் புகழ்ந்து அநுபவித்து அவ்வநுபவ பரிவாஹ ரூபமாகப் பெருமாள் திருமொழி என்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச் செய்து இவ்வுலகை வாழ்வித்தருளினார். ....

பெரியாழ்வார்

இவ்வாழ்வார் பாண்டிய நாட்டில் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் ஆனிமாதத்து ஸ்வாதீ நக்ஷத்திரத்தில் வேயர் குலத்திலவதரித்து விஷ்ணுசித்த ரென்று திருநாம முடையவராய் வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்தால எம்பெருமானுக்குத்தொண்டு பூண்டு அமுதமுன் கையே இயல்வாகவுடையராய், 'எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு எந்த கைங்கரியம் உகப்போ, அதுவே நாம் செய்யத்தக்கது என்று

உறுதிகொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்தவளவில், ஸ்ரீ கிருஷ்ணவதார பகவான் கம்ஸனுக்குப் பணிசெய்துகொண்டிருந்த மாலாகாரருடைய மனையிலே எழுந்தருளிப் பூமாலையை இரந்து பெற்று அணிந்து கொண்டானென்கிற கதையை அநுஸந்தித்துப் புஷ்பம் ஸமர்ப்பிக்கையே எம்பெருமான்றனக்கு 'உவப்பு' என்று நிச்சயித்துத் திருநந்தவனஞ் செய்து வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குத் திருமாலை கட்டிச் சாத்திக்கொண்டிருந்தார்.

இங்ஙனிருக்கையில் பாண்டிய குலத்திற் பிறந்த ஸ்ரீ வல்லபதேவனென்னு மரசன் மதுரையில் தர்மிஷ்டனாய் அரசாட்சி புரிந்து கொண்டிருக்குங் காலத்தில் ஒரு நாளிரவில் நகர சோதனை செய்து திரியும்போது ஒரு தெருத்திண்ணையின் மேல் ஒருவன் படுத்திருக்கக்கண்டு அவனை யெழுப்பி 'நீ யார்' என்று கேட்க, 'நான் ஒரு பிராமணன்; கங்கை நீராடி மீண்டு வருகிறேன். என்று அவன் சொல்ல; 'உனக்கு ஏதாவது நீதி தெரிந்திருந்தால் சொல்லு பார்ப்போம்' என்று அரசன் சொல்ல; அந்த அந்தணன்—* வர்ஷார்த்தமஷ்டௌ ப்ரயதேத மாஸாந் நிசார்த்தமர்த்தம் திவஸம் யதேத. வார்த்தக்யஹேதோர் வயஸா நவேந பரத்ரஹேதோரிஹ ஜன்மநா ச.* என்ற ச்லோகத்தைச் சொன்னான். [இதன் பொருள் - மழை காலத்தில் வேண்டியவற்றுக்காக மற்ற எட்டு மாதங்களில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது; இராக் காலத்துக்கு வேண்டியதற்காகப் பகலில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது. கிழத்தனத்தில் வேண்டியவற்றுக்காக யௌவனத்தில் முயற்சி செய்ய வேண்டியது; பரலோகபோகத்திற்காக இப்பிறவி முழுதும் முயற்சி செய்ய வேண்டியது என்பதாம்.]

அரசன் விவேகியாகையாலே இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டதும் ' 'நமக்கோர் இஹலோகத்தில் போகங்களுக்கு ஒரு குறையில்லை. இனிப் பரலோக நற்கதிக்கு முயல வேண்டும். இதற்கு என்ன வழி!'' என்று அன்றிரவு முழுதும் இதுவே சிந்தையாயிருந்து, பொழுது விடிந்தவுடனே தன்னுடைய புரோஹிதரான செல்வ நம்பியை வரவழைத்து நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்ல பரதத்துவம் இன்னதென்று நிச்சயிப்பதற்கு என்ன உபாயம்?, என்று கேட்க; வித்வான்களைத் திரட்டி அவர்களைக் கொண்டு இதனை நிர்ணயிக்கவேணும் என்று அவர் சொல்ல; ராஜாவும் அப்படியே நல்லதென்று இசைந்து அளவற்ற பொருள்களை ஒரு சீலையில் முடிந்து அந்தப் பொற்கிழியை வித்யா சுல்கமாக ஸபாமண்டபத்தின் முன்னிலையில் உயரக் கட்டுவித்து ''பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை வைதிக ப்ரமாணங்களால் நிர்ணயித்துச் சொல்லுகிறவர் இந்தப் பொற்கிழியைப் பெறுதற்கு உரியர்'' என்று பலவிடங்களிலும் பிரசுரப்படுத்தியளவில், அத்தேசத்திலும் மற்றும் பல தேசங்களிலுமிருந்து பலவகை மதத்துப் பல பண்டிதர்கள் வந்து திரண்டனர்.

அப்போது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரெம்பெருமான் ஸ்ரீவிஷ்ணு சித்தரைக்கொண்டு வேதாந்த ஸித்தமான பரதத்வத்தை பிரகாசப்படுத்தி உலகத்தை வாழ்விக்க வேணுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு அந்த அடியவருடைய கனவிலே எழுந்தருளி 'நீர் மதுரைக்கு விரைந்து சென்று பாண்டிய ராஜனுடைய பண்டித ஸபையிற் சேர்ந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம் பொருளென்று ஸ்தாபித்துப் பொற்கிழியை அறுத்துக் கொண்டுவாரும்'' என்று நியமனம் தந்தருள, அதற்கு அவர் 'சிறிதும் சாஸ்த்ரஜ்ஞானமில்லாத அடியேன் எங்ஙனம் இதனைச் செய்ய வல்லேன்?, என்ன, எம்பெருமான் 'அதைப்பற்றி உமக்கென்ன கவலை? அந்தபாரம் நம்முடைய தன்றோ?, என்றருளிச் செய்து மறைந்தான்.

அநந்தரம் விஷ்ணுசித்தர் எழுந்து ஆச்சரியப்பட்டு எம்பெருமானது நியமனப்படியே நடக்க நிச்சயித்து உடனே புறப்பட்டுப் பாண்டியராஜ பண்டிதஸபையிலெழுந்தருளினவளவிலே, அவரைக்கண்ட அரசனுக்கும் புரோஹிதர்க்கும் 'இவரிடத்தில் ஏதோ விசேஷமிருக்கிறது' என்று தம்மில் தோன்றினபடியால் பரமகௌரவத்துடனே எதிர்கொண்டழைத்தல் திருவடி தொழுதல் முதலியவற்றால் உபசரித்து ஸபை நடுவே சீரியசிங்காசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்தனர். இவர்கள் இப்படி பஹுமானித்ததைக்கண்டு மற்றுள்ள வித்வான்களெல்லோரும் பொறாமைகொண்டு 'அளவற்ற வேத சாஸ்த்ரங்களைப் பயின்றுள்ள எங்கட்கெல்லாம் அகௌரவமுண்டாகுமாறு ஒன்றுந்தெரியாத வொருவரை இப்படி கௌரவிப்பது அயுக்தம்' என்று சொல்லி ஆக்ஷேபிக்க, செல்வநம்பி அவர்களை அடக்கி விஷ்ணுசித்தரை நோக்கி 'தேவரீர் பரம க்ருபையுடன் பரதத்வநிர்ணயம் செய்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்க; அந்த விஷ்ணுசித்தர் கனவில் காட்சிதந்த கமலைகேழ்வனுடைய கருணையைக் கனக்க நம்பியிருந்தபடியால் எம்பெருமானைச் சிந்தைசெய்ய; அவ்வளவிலே பகவத்க்ருபையாலே அவர்க்கு ஸகலசாஸ்த்ரார்த்தங்களும் கைகொள் நெல்லிக்கனியாக இலங்கின. இங்ஙனம் எம்பெருமானின்னருளால் ஸர்வஜ்ஞரான விஷ்ணுசித்தர் அப்போது ச்ருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்து பலவாக்கியங்களைப் பிரமாணமாக எடுத்துக் காட்டி அவற்றின் அர்த்தங்களையும் தாமே ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களோடு யுக்தியுக்தமாக வெளியிட்டு இதரமதக்கொள்கைகளை யெல்லாம் கண்டித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதமே ப்ராமாணிகமென்றும், ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம புருஷனென்றும், அவனைச் சரணமடைவதே சிறந்த மார்க்கமென்றும் பரக்க உபந்யஸித்துப் பரதத்வ ஸ்தாபநம் பண்ணின வளவிலே முன்பு, பொறாமையாலே தூஷித்த வித்வான்களெல்லாரும் ஒன்றும் வாய்திறக்க வழியில்லாமல் வெள்கித் தலைகவிழ, வல்லபதேவனும் செல்வநம்பியும் அவருடைய ஞானவைபவத்தைக்கண்டு கொண்டாடி ஸாஷ்டாங்கமாக விழுந்து ஸேவித்தனர். முன்பு அரசனால் ஒருகம்பத்தினுச்சியிற்கட்டி நிறுத்தப்பட்ட பொற்கிழி தானாகவே ஆழ்வார் முன்னே தாழவிழ்ந்த, இதுவும் ஒரு பகவத்க்ருபையென்று உவந்து ஆழ்வார் அதனை அறுத்துக் கொண்டருளினர்.

அதைக்கண்ட அரசனும் புரோஹிதரும் மற்றும் பலபண்டிதர்களும் ஆழ்வாரை யடிபணிந்து மிகப்புகழ்ந்து அவரைப் பட்டத்து யானையின்மேலேற்றிக் குடை சாமரம் மகர தோரணம் முதலியவற்றைத் தாங்களே பணிமாறிக் கொண்டு கூடவேயிருந்து திருவீதிகளிலே மஹோத்ஸவம் செய்வித்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர் பண்டிதர்களனைவர்க்கும் தலைவராய் விளங்கினமையால் ராஜா அவர்க்குப் பட்டர்பிரான் என்று திருநாமம் சாத்திப் பல விருதாவளிகளைக் கோஷிக்க, திருச்சின்னம் ஒலிசெய்ய. வெற்றிச் சங்கமெடுத்தூத, இப்படிப்பட்ட வைபவத்துடனே ஆழ்வார் மஹோத்ஸவம் கண்டருள்வதைப் பார்த்து ஆநந்திக்க விரும்பிய பரமபத நாதன் பிராட்டியுடனே பெரிய திருவடியின் மீதேறி எதிரில் வந்து தோன்றினான்.

மகனுடைய மஹோத்ஸவத்தைக் காணவரும் மாதாபிதாக்களைப்போல தம்முடைய உத்ஸவத்தைக் காணவந்த திருமாலைக் கண்ட ஆழ்வார் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் அந்த தேவாதி தேவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் ஸர்வ சக்தத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களிற் கண் செலுத்தி அவற்றையே ஸேவித்து ஈடுபட்டு ஆழ்ந்து பக்தி பரவசராய் அதனால் தம்முடைய நிலைமையையும் எம்பெருமானுடைய நிலைமையையும் மறந்து "காலம் நடையாடாத பரம பதத்திலே இருக்குமிப் பரமபுருஷன் காலம் நடையாடுகிற இந்த லோகத்தில் வந்து நிற்கிறானே. இவனுக்கு என்ன தீங்கு வருமோ!" என்று மிகவும் அஞ்சி இந்த திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு எவ்விதமான அவத்யமும் நேரிடாதிருக்கவேணும் என்று மிகவும் பரிந்து இந்த மங்களாசாஸநம்

பண்ணுகிறவராய் யானையின் மணிகளையே தாளமாகக் கொண்டு திருப்பல்லாண்டு
என்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தைப் பாடினர்.

பிறகு ஆழ்வார் தம்மைச் சரணமடைந்த பாண்டிய குலபதியைக் குளிரக்
கடாக்ஷித்துப் பாகவத கோஷ்டியில் ஒருவனுக்கிவிட்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கெழுந்
தருளி, கிழியிற் கிடைத்தபொருள்களை யெல்லாம் வடபெருங்கோயிலுடைய பெரு
மாள் திருமுன்பே வைத்துத் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து அந்தப்பொருளால் அங்கே
கோபுரம் கட்டுவித்துப் பழையபடி நந்தவன கைங்கரியமே நடத்திவருகையில், க்ருஷ்
ணாவதாரத்திலே மிகவும் ஈடுபட்டு ஆழ்ந்தவராகையால் அவ்வவதார சரிதைகளையே
பிரதானமாகப் பாராட்டி அநுபவித்து அவ்வநுபவத்தாலுண்டான ஆனந்தம் உள்
ளடங்காமற் பெருகவே அதைப் பிரபந்த முகமாக வெளியிடத்தொடங்கிப் பெரி
யாழ்வார் திருமொழி யென்னும் திவ்யப்பிரபந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

ஆண்டாள்

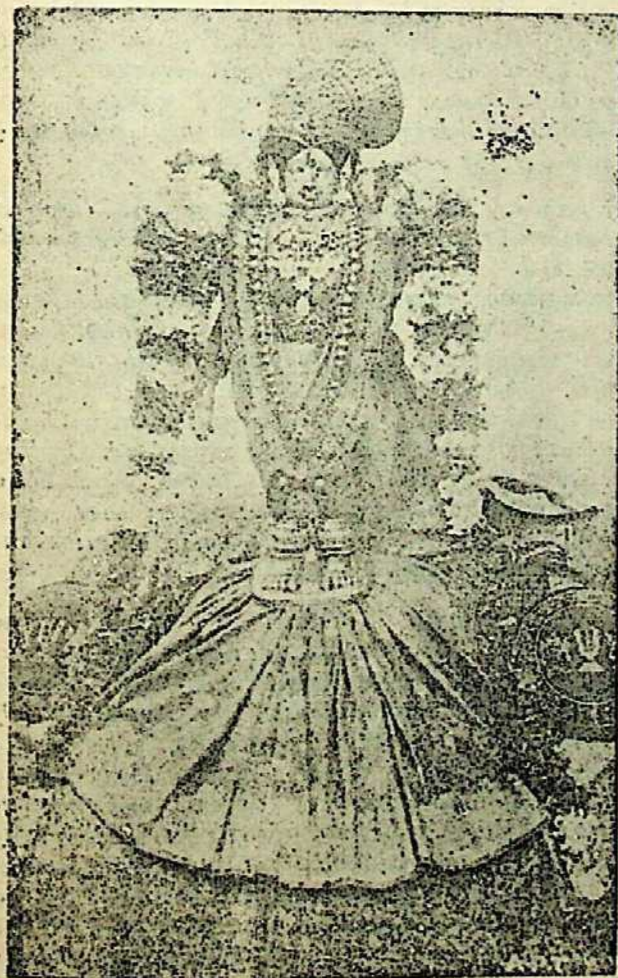
திருவத்யயனோத்ஸவத்தில் ஆண்டாள் எழுந்தருள்வது இல்லையாயினும் ஸ்ரீபெரும்
பூதூரில் பகற்பத்து கோஷ்டியில் எழுந்தருள்வதுண்டாகையாலே ஆண்டாள் பெரு
மையும் இங்குச் சிறிது அனுபவிக்கலாகிறது.

முன்பு திரேதாயுகத்திலே விதேஹ தேசத்தில் மிதிலைமாநகரில் ஜநக மஹா
ராஜன்யாகசாலை அமைத்தற் பொருட்டுக் கலப்பைகொண்டு பூமியை உழுகையில்,
அவ்வுழுபடைச்சாலிலே ஸ்ரீதேவியின் அம்சமான ஒருமகள்தோன்ற, அவளை அவ்
வரசன் தன்புத்திரியாகப் பாவித்துச் சீதையென்று திருநாமஞ்சாத்தி வளர்த்து வந்
தான். அதுபோலவே பின்பு கலியுகத்திலே பாண்டியநாட்டில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே
பெரியாழ்வார் திருத்துழாய்ப் பாத்தியமைத்தற் பொருட்டுக் களைக்கொட்டுக்
கொண்டு திருநந்தவனத்தைக் கொத்துகையில் அக்கொத்தின நிலத்தில் ஸ்ரீதேவி
பூதேவிகளின் அம்சமான் ஒருமகள் ஆடிமாதத்துப் பூர்வபல்குநி நாளிலேதோன்ற,
அவளை அவ்வாழ்வார் தமது மகளாகப் பாவித்துக் கோதை என்று நாமகரணஞ்
செய்து வளர்க்கலானார். நுகரப்படும் பொருள் ஒருசிறிதுமில்லாதவறியனொருவன்
பெருநிதியைக் கண்டாற்போல, அப்பெண்ணருங்கலத்தைக் கண்டவளவிலே
பெருங்களிப்புக்கொண்டு மிக அருமையாகச் சீராட்டிப் பாராட்டித் தாலாட்டிப்
பாலூட்டிப் பாவித்துவந்த பட்டர்பிரான் அவளுக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைச்
செய்து பரமஞானத்தைப் போதித்தனர்.

தந்தை முதலியோர் கண்டு வியக்கும்படி இளமை தொடங்கி எம்பெருமான்
பக்கலிலே பக்திப் பெருவேட்கைகொண்டு அவனையேதான் மணஞ்செய்து
கொள்ளக் கருதி, அப்பிரானது மஹிமைகளையே எப்பொழுதும் சிந்தித்தல் துதித்
தல் முதலியனசெய்து நிற்கிற அச்சுரிகுழற்கோதை நாடோறும்விஷ்ணுசித்தர் வட
பெருங் கோயிலுடையானுக்குச் சாத்துதற்காகக் கட்டிவைத்த திருமாலையை
அவரில்லாத ஸமயம் பார்த்து எடுத்துத் தன் குழலிலே தரித்துக்கொண்டு, 'அப்
பெருமானுக்கு நான் நேரொத்திருக்கின்றேனோ இல்லையோ' என்று சிறந்த
ஆபரணங்களை அணிந்து உயர்ந்த பட்டாடையை உடுத்துத் தன்னை அலங்கரித்து
அவ்வொப்பனையழகைக் கண்ணாடியிலே கண்டு தந்தையார் வருவதற்குமுன் மலர்
மாலையைக்களைந்து முன்போலவே செண்டாகச்சுற்றிப் பூங்கூடையினுள்ளே நலங்
காமல் வைத்துவந்தாள். ரஹஸ்யமாக நடக்கிற அச்செய்தியை உணராமல் ஆழ்

வார் அம்மாலையைக் கொண்டுபோய் ஸ்வாமிக்குச் சாத்திவர; பெருமானும் ப்ரீதியுடன் ஏற்றருளினன்.

இங்ஙனம் பலநாள் கழிந்தபின் ஒருநாள், வெளியிற்சென்ற ஆழ்வார் விரைவில் மீண்டு வந்தபொழுது, பூமாலையைக் கோதை சூடியிருத்தலைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு பெண்ணே! நீசெய்த இது மிக்க அபசாரமான காரியம்: இனி இவ்வாறுசெய்தற்கு நினைப்புங் கொள்ளாதே, என்று நங்கைக்கு நற்புத்தி சொல்லிவிட்டு அன்று வடபத்திர சாயிக்கு மாலை சாத்தாமல் திருப்பணிக்கு முட்டுப்பாடு நேர்ந்ததற்கு மனம் வருந்தியிருந்தார். அற்றை நாளிரவில் ஆலிலைத் துயில்வோன் ஆழ்வாரதுகனவில்தோன்றி; 'இன்று நீர் நமக்கு மாலை கொண்டு வாராதிருந்தது ஏன்?, என்று வினவியதற்கு அவர் தம் திருமகளாரது பொருந்தாச் செய்கையை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அது கேட்டுஅப்பெருமான், அவள் சூடிக் கொடுத்த மாலையே காணும் நறுமணமிக்கு நமது உள்ளத்துக்கு நனி உகப்பாவது; ஆதலின் இனி அத்தன்மைத்தான தொடையலையே நமக்குக் கொண்டுவருவீர்; என்று அருளிச்செய்தனன். உடனே கண்விழித்தவிஷ்ணு சித்தர் அம்மங்கையை மலர் மங்கையென்றே எண்ணி அவள்திறத்து அளவற்ற அன்பு கொண்டு அனைத்துலகத்துக்கும் அன்னையாய் அவற்றை ஆண்டு வருகிற இலக்குமியின் அவதார விசேஷமென்ற காரணத்தால், அவளுக்கு ஆண்டாள் என்றும் மாதவனுக்குரிய மலர்மாலையைத் தான் சூடிக்கொண்டு பார்த்துப் பின்புகொடுத்தது காரணமாகச் 'சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்' என்றும் திருப்பெயரிட்டு அழைத்துவந்தார்.

அந்நாச்சியார் தனது பருவம் வளருந்தோறும் ஞானபக்திகளும் உடன்

வளர்ந்து வரப்பெற்று, தனக்கு ஏற்ற காதலனுகக் கருதிய கடல்வண்ணன் விஷய மான வேட்கை விஞ்சியவளாகி, இனி அவனை ஒரு நொடிப்பொழுதும் கூடாதிருக் கப்பொறுமல், கண்ணனது பிரிவை ஆற்ருத ஆயர்மங்கைகள்போலத் தானும் நோன்புநோற்று உயிர்தரிப்பவளாய் அவ்வபிப்ராயத்தைத் திருப்பாவை நாச்சியார் திருமொழி என்ற திவ்வியப் பிரபந்தங்களின் மூலமாகப் பகவத் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

இப்படி யிருக்கையில், இவட்கு விவாஹத்துக்கு ஏற்றபருவம் வந்ததைக் கண்டு தந்தையார் இவளுக்கு ஏற்ற கொழுநனைக் காணப்பெருது கவலைப்பட்டு இவளையழைத்து நீ யார்க்கு வாழ்க்கைப்பட விரும்புகின்ருய்? என்று வினவ, ஆண்டாள் ''மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்,, என்றுசொல்ல; பட்டர்பிரான் பின்னை எங்ஙனம் நிகழ்வது? என்றுகேட்க, சூடிக்கொடுத்தாள் 'பெரு மாளுக்கே உரியவளாக விருக்கிறேன் , என்று கட்டுரைத்தாள்.

அதுகேட்டு விஷ்ணுசித்தர் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளிலுள்ள எம்பெருமான் களுள் யார்க்கு வாழ்க்கைத்துணைவியாகத் துணிகின்ருய்? என்று விசாரித்தலும், கோதை 'அவ்வப்பெருமான்களுடைய வைபவத்தை விளங்க எடுத்துக்கூறி யருள வேண்டும், எனவேண்ட, வேயர்குலத்தலைவரும் அவ்வாறே எடுத்து அருளிச்செய்து வருகையில், வடமதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள கண்ணபிரானது வரலாற்றைக் கேட்ட வளவிலே மயிர்ச்சிலிர்ப்பும், திருவேங்கட முடையானது வரன்முறையைச் செவியுற்றபொழுது முகமலர்ச்சியும், திருமாலிருஞ்சோலைமலையழகரது வடிவழகை அறிந்த மாத்திரத்தில் மன மகிழ்ச்சியும் பெற்று ஸ்ரீரங்கநாதனது மஹிமை செவிப் பட்டவுடனே அளவற்றஆனந்த மடைந்து நிற்க, அப்பொழுது அந்தந்தத் திருப்பதி யெம்பெருமான்க ளெல்லாரும் இவளது சுயம்வரத்தை யுத்தேசித்து ஸ்ரீ வில்லி புத்தூர்க்கு எழுந்தருளி இவளது ஞானக்கண்ணுக்கு விஷயமாக, இவள் அவர் களுள் ரங்கநாதனிடத்தே மனத்தைச் செலுத்தி அவனுக்கே தன்னை மணமகளாக நிச்சயித்து அவ்வமலனையே ஸர்வகாலமும் சிந்தித்திருந்தாள்.

அதனையறிந்து ஆழ்வார் 'நம்பெருமாள் இவளைக் கடிமணம் புரிதல் கைகூடுமோ! என்று சிந்தித்திருக்கையில், திருவரங்கச் செல்வன் இவருடைய ஸ்வப்நத்திலே யெழுந்தருளி உமது திருமகளைக் கோயிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வாரும். அவளை யாம் அங்கீகரிப்போம் என்று அருளிச்செய்ய, அதனுல் விஷ்ணுசித் தர் வியாகுலம் நீங்கி மனமகிழ்ந்திருந்தனர். பின்பு ஸ்ரீரங்கநாதன் ஸ்தானிகர் முதலிய கோயிற் பரிஜனங்களுடைய கனவிலே தோன்றி 'நீங்கள் ஸகல மங்கள வாத்தியங்களோடும் சத்திர சாமராதிகளோடும் நமது நவரத்தினப் பல்லக்கையும் உடன்கொண்டு வில்லிபுத்தூர்க்குச்சென்று ஆண்டாளைப் பல்லக்கிலேற்றி அழைத்து வாருங்கள், என்று கட்டளையிட்டான்; அவ்வாறே எல்லாப்பரிகரத்தாரும் சென்று பெரியாழ்வாரையடுத்து நம்பெருமாளது அருளிப்பாட்டை விண்ணப்பஞ் செய்ய, கர்ணாமிருதமான அவ்வார்த்தையைச் செவியாரக் கேட்டுச் சந்தோஷித்து, கோதைதாதை, வடபெருங்கோயிலுடையானுடைய ஸந்நிதியிலே ஸ்ரீரங்கநாதனது நியமனத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து அநுமதி பெற்றுப் பிரயாண மாயினர். அச் செய்தியைக் கேள்வியுற்று ஸ்ரீவல்லபதேவன் அக்கல்யாண மஹோத்ஸவத்தைத் தானும் உடனிருந்து விசேஷமாக நடத்திக்கொண்டு களிகூர்ந்து க்ருதார்த்தனுகக் கருதித் தன் ஏவலாளரைக்கொண்டு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையும் ஸ்ரீரங்கநகரத்தையும் இவ்விரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள நெடுவழியையும் தண்ணீர் தெளித்தும் பூப்பந்த லிட்டும் தோரணங்கட்டியும் வாழைகமுகு நாட்டியும் நன்ருக அலங்கரிப்பித்துக்

கஜதுரங்காதி சதுரங்க பலத்துடனே ஆழ்வார்பக்கல்வந்து சேர்ந்தான். அப்பால் பட்டர்பிரான் ஆண்டாளை மணிச் சிவிகையில் எழுந்தருளப் பண்ணி மங்கள வாத்திய கோஷத்துடனே 'ஆண்டாள் வந்தாள்! சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி வந்தாள்! சுரும்பார் குழற்கோதை வந்தாள்! திருப்பாவை பாடிய செல்விவந்தாள்! பட்டர்பிரான் புதல்விவந்தாள்! வேயர் குலவிளக்கு வந்தாள்! என்று பல திருச்சின்னங்கள் பணிமாற 'மெய்காப்பாளர் உடன் சூழ்ந்து நிற்க தாமும்அரசனுமாக இருபுறத்தும் இடைவிடாதிருந்து அழைத்து வந்து திருவரங்கம் பெரியகோயிலையடைந்து பெருமாளுடைய முன்மண்டபத்திலே அப்பிராட்டியை நிறுத்திப் பெருமாளைச் சேவிக்கப் பண்ணுவிக்கையில், அத்திருமாலின் திவ்யஸௌந்தர்யம் இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கின்றவாறுபோல ஆண்டாளைக் கவரத் தொடங்கியதனுல், சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் சிலம்பார்க்கச் சீரார்வளையொலிப்பக் கொடியேரிடையாடக் காதளவுமோடிக் கயல்போல் மிளிருங்கடைக்கண் பிறழ அன்ருமென்னடை கொண்டு அருகிற்சென்று ஆநந்தக்கடலில் ஆழ்ந்து திருவரங்கன்திலவடி வருடக் கருதி நாகபரியங்கத்தை மிதித்தேறி நம்பெருமாள் திருமேனியினே ஐக்கியமாயினள். ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம். .... *

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்

மன்னியசீர் மார்கழியில் கேட்டையானது, 'துன்னுபுகழ் மாமறையோன் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் பிறப்பால் நான்மறையோர் கொண்டாடும் நாள் என்பது உலகமறிந்ததே. இவ்வாழ்வாரருளிய திருமாலையின் சிறப்பை, "திருமாலையறியாதவன் பெருமாளை யறியான்" என்னும் முதுமொழியே விளங்கக் காட்டும்.

இவ்வாழ்வார் இத்திருமாலை தொடங்கும்போதே *காவலில் புலனைவைத்து* என்று தொடங்குகின்ருர். செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்களைச் சிறையில் வைத்து நமன் தமர்தலைகள்மீதே தாம் நர்த்தனஞ் செய்வதாகக் களித்துப் பேசுகின்ருர். இவருடைய சரித்திரத்தில் இவர் சில காலம் இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டிருந்ததாகவும் அதன் பலனுகச் சிறையிருந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அப்படி தம்மைக் காவலில் வைத்த புலன்களைத்தாம் காவலில் வைத்ததாகப் பேசுகிறவிது, மந்தோதரியினுடைய ஒரு அழகிய பேச்சை நினைப்பூட்டுகின்றது. அதாவது, இராவணன் இராமபிரானுல் கொல்லப்பட்டு மாண்டொழிந்தானென்பதை யறிந்த அவள் போர்க்களத்திலே வந்து புரண்டழும்போது *இந்த்ரியாணி புரா ஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா, ஸ்மரத்பிரிவ தத் வைரம் இந்த்ரியைரேவ நிர்ஜிதः* என்ருளவள். இராவணன் நெடுங்காலம் இந்திரியநிக்ரஹஞ் செய்து கோரமா தவம் புரிந்து அதன் பலனுக மூவுலகங்களையும் வென்றவன். அந்த இந்திரியங்களானவை இப்பாவி நம்மைப் பங்கப்டுத்திவிட்டானே யென்று கறுவியிருந்து ஸமயம்பார்த்து அவையே இவனைப் பங்கப்படுத்திவிட்டனவாம். இந்திரியங்களை அடக்கியாண்டவன் இந்திரியகிங்கரனுனமையாலே பங்கப்பட்டானென்றவாறு. அதுபோலவே, இவ்வாழ்வாரும் தம்மை முன்பு பங்கப்படுத்தின(—சிறையிலிட்ட) அவ்விந்திரியங்களைத் தாம் பங்கப்படுத்திக் காவலில் வைத்து ஸித்திபெற்றதாகக் கூறினவிது பக்தர்களுக்கு ஜிதேந்த்ரியத்வ முண்டானுல் எதுவும் சாதிக்க வெளிதாமென்று காட்டினபடி.

திருப்பாணாழ்வார்

இவ் வாழ்வார்க்கு முநிவாஹனரென்னுந் திருநாமம் ப்ரஸித்தம். இவருடைய திவ்வியப் பிரபந்தத்திற்கு ஒரு காரண விசேஷத்தினால் வியாக்கியானமிட்டருளின நிகமாந்தகுருவரர் அவ்வுரை நூலுக்கு முநிவாஹநபோகமென்றே திருநாமம சாற்றினர். லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் இவ்வாழ்வாரிடத்திலே மிகக் கொடிய அபசாரம் புரிய, அதுபொருத அரங்கநாதன் 'அவரைத் தோளிலே தூக்கி இங்குக் கொண்டுவாரும்' என்று அம் முனிவர்க்குக் கட்டளையிட, அவர் வந்து அக் கட்டளையை விண்ணப்பஞ்செய்து 'என் தோளிலே ஏறியருளீர்' என்றார். பாணர், இவ்வுத்தமாச்ரமியின் மிக்க பெருமையையும் தம்முடைய மிக்க தாழ்வையும் நன்கறிந்தவராகையாலே 'இக் கொடிய அபசாரத்தை நான் நெஞ்சாலும் நினைக்கவில்லை' யென்று சொல்லி இருக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே உடன்பட்டு அம் முனிவரின் தோளிலே யேறி வீற்றிருந்தார். இது ஸம்பாவிதமான கதையென்று உலகங் கொள்ளாது. ஆனாலும் இக்கதையை உலகம் நம்புமாறு ஆழ்வார் தாமே செய்திட்டார். எங்ஙனே யென்னில், முனிவர் தோளிலேறினவுடனே "அமலனாதிபிரான் அடியார்க் கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்" என்றன்றோ அநுஸந்தித்தார். சேஷத்வத்திற் காட்டிலும் சீரியதான பாரதந்திரியத்தைப் பரிபாலிக்க வேண்டி முனிவர் கட்டளைக்கு இசைந்தேன் என்பது இங்கு உட்கருத்து. திருத்துழாயானது திருவடியில் கிடப்பதோடு திருமுடியில் கிடப்பதோடு வாசியற இரண்டையும் உகந்திருப்பது பாரதந்திரியத்தினாலன்றோ. முமுக்ஷுப்படியில் "அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணு மென்கிறது நமஸ்ஸால்" என்றருளிச் செய்த சாஸ்த்ரார்த்தம் திருப்பாணாழ்வார் பக்கலிலேயாயிற்று அனுஷ்டான சேஷமாகக் கண்டது. ....

ஆழ்வார்களைப்பற்றின குணாநுபவம் இவ்வாழ்வாரோடு முடிவு பெற்றது.

இனி, அத்யயநோத்ஸவ கோஷ்டியை யலங்கரித்தருளும்
ஆசாரியர்களின் குணாநுபவம்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள்

திருவத்யயனோத்ஸவ கோஷ்டியில் ஸேவைஸாதித்தருளும் ஆழ்வார்களுடையவும் ஆசாரியர்களுடையவும் பெருமையையநுபவிக்க விழிந்து ஆழ்வார்கள் பதின்மருடையவும் பெருமையை ஒருவாறு அநுபவித்துத் தலைக்கட்டியாயிற்று. இனி ஆசாரியர்களின் பெருமையையநுபவிக்க இழிகிறோம். நாதமுனிகள் திருவவ

தரித்தது வீரநாராயணபுரமென்கிற காட்டுமன்னார் ஸன்னிதியில் சொட்டக்குலத்தி

லென்பர். அத்தலத்தில் ஸேவைஸாதித்தருளும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையே இங்கு ஸேவிக்கப் பெறுகிறீர்கள். *லக்ஷ்மீ நாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்* என்றும் *நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம்! பஹுபிருபசிதம் யாமுநேயப்ரந்தை: த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ரைரிதம் அகில தம:கர்சநம்தர்ச நம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாதமுனிகள் தொடங்கியே நம்முடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவதர்சனம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று. அடிகாணவியலாத இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கு முன்பு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்சனமும் இருந்ததில்லையென்று கருதலாகாது: ஸூரியசந்திரர்களுண்டானகாலம் முதலாகவே இவையுமுண்டுதான். ஆனால் நாமறியப் பெற்றது நாதமுனிகள் தொடங்கியே யாதலால் *நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் *என்று பணித்தார் நிகமாந்த மஹாகுரு. * அருள்பெற்ற நாதமுனி முதலாம் நந்தேசிகரையல்லால் பேதை மனமேயுண்டோ பேசு*என்று மணவாள மாமுனிகளருளிச்செய்தனர். இவர் வீரநாராயணபுரமென்கிற காட்டுமன்னார் ஸன்னிதியில் ஆனி மாதம் அநூராதா நக்ஷத்திரத்தில் ஈச்வர முநிகளுக்குத் திருக்குமாரராய்த் திருவவதரித்து காலங்களில் சௌளம் உபநயநம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெற்று வேத வேதாங்கங்களையும் ஸாமாந்ய சாஸ்த்ர அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து மஹாவித்வானாக எழுந்தருளி யிருந்தார். இவருடைய திருக்குமாரர் திருநாமம் ஈசவரபட்டாழ்வான். அவருடைய திருக்குமாரரேயமுனைத்துறைவர்-யாமுநாசார்யர் என்கிற ஆளவந்தார். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தம் இருப்பிடந்தன்னில் மன்னனாரென்கிற எம்பெருமானுக்கு ஸகலவிதமான கைங்கரியங்களையும் செய்துகொண்டு வாழ்ந்தருளுங்காலத்தில் அவ்விடத்திற்குத் திருநாராயணபுர ப்ராந்தத்தில் நின்றும் சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் வந்து மன்னனார் ஸன்னிதியில் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஸ்தோத்ரங்களை யெல்லாம் அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழியில் *ஆராவமுதே அடியேனுடலம்* என்கிற பதிகத்தையும் செவிக்கினிய இசையுடனே அநுஸந்தித்தார்கள். அதில் முடிவு பாசுரத்தில் *குழலில் மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப் பத்தும்* என்று அவர்க

அநுஸந்தித்ததைக் கேட்ட நாதமுனிகள், இப்படி ஆயிரம் பாசுரங்கள் அவதரித்திருப்பதாகத் தெரிந்ததனால் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி "ஸ்வாமிகாள்! உங்களுக்கு ஆயிரம் பாசுரமும் முகபாடமாக வருமோ"? என்று கேட்டார். அவர்கள் இப்பத்துப் பாசுரந்தவிர வேறொரு பாசுரமும் அறியோம்,. என்று சொல்லிப் போனார்கள்.

அது முதலாக நாதமுனிகளுக்கு இரவும் பகலும் இதுவே சிந்தையாயிற்று "குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஆயிரம்" என்று செவிப்பட்டபடியாலே அந்த சடகோபர் [நம்மாழ்வார்] திருவவதரித்த குருகூரிலே சென்று விசாரித்தோமாகில் அங்கே கிடைக்கக் கூடுமென்று கருதி எம்பெருமானிடம் விடை பெற்று ஆழ்வார் திருநகரிக்கு எழுந்தருளி பொலிந்து நின்ற பிரானையும் நம்மாழ்வாரையும் ஸேவித்து நிற்கையில், ஸ்ரீ மதுரகவிகளின் சிஷ்ய பரம்பரையிலே ஒருவரான ஸ்ரீ பராங்குசதாஸரென்பவர் நேர்பட, அவரைத்தெண்டனிட்டுத் தாம் எழுந்தருளின கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து "இவ்விடத்தில் ஆயிரமும் தெரிந்தவர்களுண்டோ? ஸ்ரீ கோசமாவது உண்டோ?,, என்று கேட்க, அதற்கு அவர் சொன்னதாவது;—,,திருவாய்மொழியும் மற்றுமுண்டான திவ்யப்ரபந்தங்களும் பிரசாரம் மறைந்து நெடுநாளாய் விட்டது; ஆனாலும் எங்கள் குலக்கொழுந்தான ஸ்ரீ மதுரகவிகள் அருளிச்செய்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தமுண்டு; அதனை திருப்புளியாழ்வார் திருமுன்பே ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டு நியமத்துடனே பன்னிராயிரம்விசை ஜபித்தால் ஆழ்வார் அருள்புரியக்கூடுமென்று கேட்டிருந்ததுண்டு,, என்றார்.

அது கேட்ட நாதமுனிகள் திருவுள்ளம்தேறி ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கின மனத்தராய் அவரைத் திருவடி தொழுது "ஸ்வாமிந்! அந்தக் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு பிரபந்தத்தை அடியேனுக்கு அநுக்ரஹித்தருள வேணும்" என்று விநயமுடன் வேண்ட, அவரும் திருவுள்ளமுவந்து இவர்க்கு அந்தப்பிரபந்தத்தைப் பாடம் செய்வித்தார். இவரும் அதிகரித்துத் திருப்புளியாழ்வாரடியிலே நியமமுடன் பன்னிராயிரம் முறை அந்தப் பிரபந்தத்தை யநுஸந்தித்துத் தலைக்கட்டினவாறே இவரது ஆர்த்திக்கு இரங்கின நம்மாழ்வார் திவ்யதிந்த்ரிணிவ்ருக்ஷத்தின் சாகையொன்றில் பத்மாஸநோபவிஷ்டராய் அசரீரிவாணி சொல்லுவது போல "உமது ஆபிமதம் இன்னதென்று தெரிவிக்கவேணும்" என்று சொல்ல, நாத முனிகள் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக நின்று கூப்பிய கையராய் "ஸ்வாமிந். திருவாய்மொழி முதலிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியேனுக்குப்ரஸாதித்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆழ்வாரும் பரமப்ரீதராய் அவர்க்கு திவ்யமானஞானக்கண்ணைக் கொடுத்து ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தங்களையும் தர்சனத்தின் ஆழ்பொருள்களையும் அஷ்டாங்க யோக ரஹஸ்யத்தையும் யோக தசையிலே ப்ரஸாதித்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

ஸ்ரீவேதாந்த வாசிரியர் பணித்த ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி யென்னும் ரஹஸ்யத்திலே "வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு இந்த யுகாரம்பத்திலே ப்ரஹ்மநந்த்யாதிகளுக்குப் பின்பு நம்மாழ்வார் ப்ரவர்த்தகரானார்" என்றும், "இப்பரம்ப ரையாலும் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷத்தாலும் நாதமுனிகளுக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்" என்றும், மேலே குருபரம்பரா ஸாரத்திலே—"இவ்வாசார்யர்களில்............நாதமுனிகளுக்கு ஸ்ரீ மதுரகவிகள் முதலாக வுண்டான ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாலும் திருவாய் மொழி முகத்தாலும் யோக தசையிலே ஸாக்ஷாத் க்ருதராயும் நம்மாழ்வார் ஆசார்யரானார்," என்றும் அருளிச் செய்துள்ளவைகளைமேமுந்துறமுன்னம் காட்டியுள்ளோம்.

"வ்யோம்நः பரஸ்தாத் ஸவிதம் ஸமேத்ய
லக்ஷ்ம்யா நியோகாத் குருகாதிராஜ:
ஸமந்த்ரராஜத்வயமாஹ யஸ்மை
நாதாய தஸ்மை முநயே நமோஸ்து.,.

என்கிற தனியனும் இங்கே அநுஸந்தேயம். இப்படி நம்மாழ்வார் பக்கலிலே ஸர்வஸ்வமும் லபிக்கப்பெற்ற நாதமுனிகள் சிலகாலம் திருநகரியிலேயே வஸித் திருந்து அங்குள்ளார்க்கு அருளிச்செயல்களை ப்ரவசனம் செய்தருளி, பிறகு ஸ்வ தேசத்திற்கு மீண்டெழுந்தருளி அந்த திவ்யப்ரபந்தங்களை சாங்கோபசாகமாக ப்ர வர்த்திப்பித்தருளினர். வடமொழி வேதத்திற்கு வேதவ்யாஸர்போலே தமிழ் மறைக்கு நாதமுனிகளென்று ப்ரஸித்தமாயிற்று. ....

ஆளவந்தார்

ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் பௌத்திரரான ஆளவந்தாரும் காட்டு மன்னர் ஸன்னிதியிலேயே திருவவதரித்தவர். அத்தலத்தில் ஸேவைஸாதித்தருளும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தின் ப்ரதிச்சந்தமே அடுத்தபக்கத்தில் ஸேவைஸாதிப்பது. ஆடி மாதத்து உத்தராடத் திருநன்னாளில் இம்மஹாசார்யருடைய திருவவதாரம்.

நம்முடைய தர்சனத்தில் ஆளவந்தாரைப்போன்ற வித்வத் ஸார்வபௌமர் இதற்குமுன்பு தோன்றினது மில்லை, இனித் தோன்றப் போகிறதுமில்லையென்று திண்ணமாகச்சொல்லலாம். *ந வயம் கவயஸ்து கேவலம் ந வயம் கேவலதந்த்ர பாரகா: * என்று இவர்தாமே யருளிச் செய்தபடி கவித்திறத்தில் வந்தாலும் நாநா சாஸ்த்ர வைதுஷ்யத்தில் வந்தாலும் ஒத்தாரும் மிக்காருமின்றிக்கே அத்விதீயரான வ்யக்தி இவரொருவரே. ஸ்வாமி எம்பெருமானர் இவ்வாசிரியரை நேரில் ஸேவித்து இவர் திருவடிகளிலே பரிசர்யைகளைப் பண்ணி அர்த்த விசேஷங்களை க்ரஹிக்க ப்ராப் தியற்றவரானலும் "ஆம் முதல்வனிவன்" என்று இவர் விசேஷ கடாக்ஷம் செய்த ருளினதே ஹேதுவாக அவர் விளக்கில் கொளுத்தின தீவட்டிபோலே மஹாதேஜஸ் வியாக விளங்கி உலகுக்கு ஒருயிராகி நின்றார். இவ்விஷயத்தை ஸ்வாமி தாமே தம்முடைய திருவாக்கினல் ஒருவாறு காட்டியருளினர். கீதாபாஷ்யத்தின் உபக்ர மத்தில் * யத்பதாம்போருஹத்யாந வித்வஸ்தாசேஷகல்மஷ:; வஸ்துதாமுபயா தோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம் * என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு அநுஸந் திக்கவுரியது. இதில்' ஆளவந்தார் தம்மைக் கடாக்ஷித்தருளினதுதானே ஹேது வாகத் தாம் சீர்மை பெற்றதாக அருளிச் செய்யாமல், தாம் அவருடைய திருவடித் தாமரைகளையே சிந்தித்து அதனல் சீர்மை பெற்றதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்; இதனுடைய உட்கருத்து யாதெனில், ஆளவந்தார் என்னைக் கடாக்ஷித்தருளின தன் பயனகவே நான் அவரது திருவடிமலரைச் சிந்திக்கும் பாக்கியம் பெற்றே னென்பதாம். * குருபாதாம்புஜம் த்யாயேத் * என்கிற சாஸ்த்ரவிதியைப் பின் பற்றியருளிச் செய்தவாறு.

ஸ்வாமி ஆளவந்தாரிடத்தில் நேரில் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்கப்பெருத குறைதீர அவருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவர்களெல்லாரையும் தாம் ஆச்ரயித்து ஒவ்வொருவரிடத்திலும் அர்த்த விசேஷங்களை யதிகரித்தது * பஞ்சாசார்யபதாச்ரித: * என்னும் விருதுபெற்றார். "ஆளவந்தாரோடு நான்

கூடியிருந்தேனுயின் பரமபதத்திற்குப் படிகட்டியிருப்பேன், என்று ஸ்வாமி ஸாதித்ததாக ப்ரஸித்தமான வார்த்தையே இவருடைய ஒப்புயர்வற்ற பெருமையை விளக்காநின்றது. நித்ய விபூதியும் லீலாவிபூதியும் சேர்ந்து ஒரு விபூதியாகவே ஆய்விட்டால் உபயவிபூதிநாதனென்று தான் வஹிக்கும் விருதுக்குக்குறை விளைந்திடுமேயென்கிற எண்ணத்திலேயே எம்பெருமான் இவ்வாசிரியர்களைக் கூட்டி வைக்கவில்லைபோலும்.

(காட்டுமன்னூர்ஸன்னிதி ஆளவந்தார்.)

உபய வேதாந்த ரஹஸ்ய ப்ரஸ்தாநங்களில் இப்போது நாம் அநுபவித்து வரும் அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லாம் ஆகரம் ஆளவந்தாரேயென்பதில் அத்யுக்தியில்லை. இவரருளிச் செய்த ஸித்தித்ரயம் முதலான உத்துங்க சாஸ்த்ர க்ரந்தங்கள் இருக்கட்டும். ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் என்று வழங்குகின்ற ஸ்தோத்ரக்ரந்தமானது மஹாவித்வான்களுக்கும் பக்தர்களுக்கும் *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே* என்று உள்குழைந்து பேசும்படியாக அமைந்து, உட்புகுந்து நோக்க நோக்க உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்கள் அனைத்தையும் அழகாகவும் எளிதாகவும் தெளியலாம்படி மஹோபகாரம் செய்திருக்கிற மாண்பு வாசாம் அகோசரம். இதற்கு ஸ்தோத்ர ரத்நம் என்று திருநாமம் சாத்தியுள்ளார்கள், ஸம்ப்ரதாயம் வல்ல பெரியார்கள் மூன்றுரத்னங்கள் என வழங்குகிறார்கள், (1) ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தைப் புராணரத்நமென்பர்கள். [இது ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்தில் நான்காவது சுலோகத்தில் காணத்தக்கது.] (2) த்வயம் என்கிற மந்த்ரத்தை மந்த்ரரத்நமென்பர்கள். [இது ஸ்ரீ வரவரமுநி திநசர்யையில் *மந்த்ர ரத்நாநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம்* என்பதில் காணத்தக்கது.] இனி மூன்றுவது ரத்னம் ஸ்தோத்ரரத்ந மென்று வழங்கப்படுகிற இவருடைய ஸ்தோத்ரமேயாகும். இதன் எளிமையும் இனிமையும் வாசாமகோசரம். ஆழ்வான் பட்டர் முதலான ஆசார்யர்கள் பணித்த ஸ்தவங்களுக்கு இந்த ஸ்தோத்ரரத்நமே வழிகாட்டியாயிருந்தாலும் இதனுடைய போக்யதை மற்று எதற்கும் அமைய்வில்லை. ஆளவந்தாருடைய நியமனத்தினுல் எம்பெருமானுரை யீடுபடுத்திக்கொள்வதற்காகக் காஞ்சிபுரத்திற் கெழுந்தருளின பெரிய நம்பி, சாலக்கிணற்றில் நின்றும் திருமஞ்சன தீர்த்த மெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போராநின்ற அவரை (எம்

பெருமாளுரை)ச் சார்ந்து பின்புறத்திலே இந்த ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் ஒரு ச்லோகத்தைச் செவிக்கினிதாக அநுஸந்தித்து வருகையில் எம்பெருமானார் திரும்பிப்பார்த்து 'இது யாருடைய திவ்யஸூக்தி? என்று நம்பியை நோக்கிக் கேட்க, அவரும் 'இது ஆளவந்தாருடைய திவ்யஸூக்தி என்றுரைக்க 'ஆகில் அவரை அடியேன் ஸேவிக்கவேணுமே, என்று எம்பெருமானார் கூற, 'ஆகலாம், நம் மோடே வந்து ஸேவிக்கலாம், என்று பெரிய நம்பி பணிக்க, அப்போதே திருக்கச்சி நம்பியிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பெரிய நம்பிகளுடன் கோயிலுக்குப் புறப் பட்டருளினதாகக் காண்கிறது. இப்படி எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்ட ஸ்ரீஸூக்தியின் பெருமையை நாமோ பகர்வது!..... .... *

திருக்கச்சி நம்பிகள்

"கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு. ப்ரத்யக்ஷிதாத் மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்" என்று நம் ஆசிரியர்கள் உதாஹரித் தருளியுள்ள பிரமாணத்தின்படி, திருக்கச்சி நம்பிகள் திருவவதரித்த வருணம் எது? என்கிற விசாரத்தில் நாம் வாய்வைப்பது அநபேக்ஷிதம். எக்குலத்திலும் சிறந்த தான தொண்டக்குலமே இவர்தாம் அவதரித்த நற்குலமாகும். மாசிமிருகசீருஷத் தில் பூவிருந்தவல்லியில் இவரது திருவவதாரம்.

இவர், ஆளவந்தார்திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து, ஸாமாந்ய விசேஷ சாஸ்த்ரங்களனைத்தையும் அதிகரித்துப் பரம விலக்ஷணராயனர். அர்ச்சாவதார எம்பெருமானுக்குத் திருவாலவட்டத் திருத்தொண்டு செய்வதில் இவர்க்கு இயற்கையான அபிநிவேச முண்டாயது. திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் அழகிய மணவாளனுக்கு அந்தத் திருத்தொண்டைச் செய்யப் புகுந்தார். அப்போது பெரிய பெருமாள் "* தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக் கையாலடிவருடப் பள்ளி கொள்ளுகிற நமக்குத் தாபம் இல்லாமையால் இங்கு உமது திருத்தொண்டு அபேக்ஷி தமாக இல்லையே" என்றருளிச் செய்ய, அங்கு நின்றும் திருவேங்கடமலையேறப் போந்து, அங்கே திருவேங்கட முடையானுக்கு அந்தத் திருத்தொண்டைச் செய்யப் புகுந்தார். அப்பெருமானும் "குளிரருவி வேங்கடத்தில் குளிரநிற்கும் நமக்கும் இந்தத் திருத்தொண்டுஅபே க்ஷிதமாக இல்லையே; * அயமேத வேள்வியில் அவதரித்த அத்திகிரியருளாளப் பெருமாளுக்கு இது அபேக்ஷிதமா யிருக்கக்கூடும்; அங்கேறச் சென்று தொண்டுசெயது வாழ்வீராக" என்று நியமிக்க, அங்கு நின்றும் ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதனை பேரருளாளனுடைய திருவடி வாரத்திலே விடைகொண்டு திருவாலவட்டமும் கையுமாய் ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி அத்தாணிச்சேவகம் செய்து வந்தார். [நிகமாந்தமஹாகுரு பணித்த குருபரம்பராஸாரத்தில் இவர் பெரிய நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலாச்ரயித்தவ ராகக் காண்பது விசாரணீயம்.] ஆளவந்தார் திருவடியென்றே ப்ரஸித்தி.

இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பத்ஸம்ருத்தியையும் பக்திவிரக்திகளின் விலக்ஷணபரிபாகத்தையும் கண்டு வியந்த எம்பெருமானார், தாம் இவரது திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்வுபெற வேணுமென்று பாரித்து, இவரை எவ்வளவோ அநுவர்த்தித்தும் மநோரத ஸித்தி பெற்றிலர். ஒருநாள் "போனகஞ் செய்த சேடம் தருவரேல் புனிதமன்றே" என்ற தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் பாசுரத்தின்படி நம்பிகள் பக்கலில் திருப்போனகசேஷம் பெற வேணுமென்று பாரித்தும், எம்பெருமானார்க்கு அதுதானும் ஸித்தித்ததில்லையாக, பேரருளாளப் பெருமாள் அர்ச்சாவதாரஸமாதியைக் கடந்து நம்பிகளோடே ஸல்லாபம் செய்தருளுகிறபடியை யறிந்த அவ்வெம்பெருமானார், தமக்கு சாஸ்த்ரார்த்தங்களிலே சில ஸந்தேஹங்கள் இருப்பதாகவும், அவற்றின் பரிஹாரத்தைத் தேவப்பெருமாள் மூலமாகப் பெற நினைத்திருப்பதாகவும் நம்பிகள்பாடே விஜ்ஞாபிக்க, நம்பிகளும், அன்றிரவு தேவப்பெருமாளுடனே வார்த்தையாடுமளவில் எம்பெருமானார்க்கு ஸந்தேஹபரிஹாரமாகப் பெற்று வெளியிட்டவை ஆறுவார்த்தைகள் என்று ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கும். அந்த ஆறுவார்த்தைகளின் விவரணம் வறுமாறு.

[முதல் வார்த்தை—அஹமேவ பரம் தத்வம்.]

ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்பது முதல்வார்த்தை. எது ஜகத்காரண வஸ்துவோ அதுவே உபாஸ்யமென்றும் அதுவே முழுமுதற்கடவுள் என்றும் உபநிஷத்துக்களின் கொள்கையாகும். எதுஜகத்காரணவஸ்துவென்று ஆராயப் புகுமளவில், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் "ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்விதீயம்" என்று ஸத் என்ற சப்தத்தாலே மூலப்பொருள் ஓதப்பட்டது. அதனால் ஒரு நிஷ்கர்ஷம் பிறக்க வழியில்லை. மற்றும் உபநிஷத்துக்களை ஆராயுமிடத்தில் வாஜஸநேயகத்தில்" ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத் " என்று ஓதப்பட்டது. முற்காட்டிய உபநிஷத்தில் மூலப்பொருள் ஸத் சப்தத்தாலே கூறப்பட்டு; இதில் ப்ரஹ்ம சப்தத்தாலே கூறப்பட்டது; அந்த வஸ்து மிகவும் பெரிது என்று இதனால் ஏற்பட்டது. இன்னமும் உபநிஷத்துக்களை ஆராயுமளவில் ஐதரேயத்தில் 'ஆத்மா வா அயமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்' என்றுள்ளது. இதனால், அந்த மூலப்பொருள் அறிவுடையது என்று மாத்திரம் ஏற்பட்டது. இந்திரன் சந்திரன் ஸூர்யன் யமன் வாயு வருணன் குபேரன் சிவன் பிரமன் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஆத்மவர்க்கங்களில் ஒவ்வொருதெய்வத்திற்கும் ஸ்ருஜ்யத்வமே சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருத்தல் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ஸர்வேச்வரனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு அஞ்சி நடப்பாருமாய், அவனை ஆராதித்துப்பதவிகள் பெற்றுருமாய், சாஸ்த்ரங்களின் அநுவர்த்தந-அதிவர்த்தநங்களாலே புண்யபாபங்களைப் பெற்று அவ்வவற்றின் பயனாகிய சுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பாருமாய், ஓரளவுபட்ட ஐச்வர்யங்களையுடையவர்களாகச் சொல்லப்படுகையாலே அஸ்மதாதிகளைப்போன்ற, அல்லது நம்மைக்காட்டிலும் சிறிது மேம்பட்டவர்களாகவுள்ள தேவர்கள் ஜகத்காரணபூதர்களாயிருக்கத் தகுதியுடையாரல்லர். * " ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந:"இத்யாதியாகவுள்ள மஹோபநிஷத்வாக்யத்தில் நாராயணனே மூலப்பொருளென்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ஓதப்பட்டுள்ளது. முந்துற உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதிவாக்யங்களில் ஸத் ப்ரஹ்ம ஆத்ம பதங்களால் விவக்ஷிக்கப்பட்ட வஸ்து நாராயணனே யாகவடுக்கும். ஏன்? ஸர்வசாகாப்ரத்யயந்யாயத்தாலே காரண வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் ஏகவிஷயத்வம் வேண்டுகையாலே"பசுமால

பேத" என்று நாற்கால் விலங்குகளையெல்லாம் சொல்லக்கடவதான [ஸாமாந்ய மான] பசுசப்தம் "சாகோ வா மந்த்ரவர்ணாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தின்படி ஆடாகிற பசுவிசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமாபோலே ஸத் ப்ரஹ்ம ஆத்ம பதங்கள் நாராயணனாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸித்துநிற்கும். இந்தத் தெளிவைத் தேவப் பெருமாள் * அஹமேவ பரம் தத்வம்* என்ற முதல்வார்த்தையினாலுண் டாக்கினர்.

2. இரண்டாம் வார்த்தை— தர்சநம் பேத ஏவ ச.

இது நம் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு அந்தரங்கமான தொரு வார்த்தையாகும். உபநிஷத்துக்களில் "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* ஸர்வம் கலு இதம் ப்ரஹ்ம *இத்யாதிகளான வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்மமொன்றே யுள்ளதென்றும் வேறு எந்தப் பொருளுமில்லையென்றும் தெரிவிக்கின்றன. "க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநா வீசதே தேவ ஏக:" த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா* இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களோ வென்னில் சித்து அசித்து ஈச்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களும் உள்ளனவென்று தெரிவிக்கின்றன: சங்கராசார்ய ப்ரப்ருதிகள், முந்துறக் காட்டிய அபேத ச்ருதிவாக்யங்களையே முக்கியமாகக் கொண்டு அத்வைதக்கொள்கையை ப்ரவசனம் செய்தார்கள். அவர்களுடைய கொள்கையின் படி உண்மையில் ஒருதத்துவமே உள்ளதென்றும் சேதந-அசேதந-ஈச்வரர்களென்று தத்வத்ரயம் கிடையாதென்றும் தேறுகிறது. அது தவறு என்று காட்டுவது இந்த வார்த்தை. சேதநாசேதநங்கள் ஈச்வரனுக்கு சரீரங்களாகையாலே உலகத்தில் சரீர சரீரிகளை ஒற்றுமை நயத்தினால் கூறும் வழக்கில் அபேத ச்ருதிகள் அவதரித்தனவே யல்லது உண்மையில் தனியே மூன்று தத்துவங்கள் இல்லையென்று மறுக்க வந்தவை யல்ல. சரீராத்ம பாவத்தாலே அபேதம் நிர்வஹிக்கப்படுகிறது. ஸம்ஸார தசையோடு முக்தி தசையோடு வாசியற எங்கும் பாரமார்த்திகமாகவே ஜீவ பர பேதம் உண்டு—என்று இவ்வார்த்தையினால் விளக்கிற்றாயிற்று.

3. மூன்றாவது வார்த்தை—உபாயேஷு ப்ரபத்திஸ் ஸ்யாத்

பகவத்கீதை முதலியவற்றில் கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், பக்தியோகம் எனப் பல உபாயங்கள் எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வழியாக வகுக்கப் பட்டுள் ளன. ப்ரபத்தி தவிர மற்ற உபாயங்கள் ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமே வடிவாகவுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ண வாதிகாரிக்கு ஸ்வரூபவிருத்தங்களாகையாலே ஸ்வரூபஜ்ஞர்களான அதிகாரிகள் அவ்வுபாயங்களை அனுட்டிக்கத் தகுதியுடையவரல்லர்; "ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கு அஜ்ஞாந அசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநஹேது" என்று ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் அருளிச்செய்த படிக்கு சரணாகதியே ஸ்வரூபோசிதமான உபாயமென்பது இந்த வார்த்தையின் கருத்து. முமுக்ஷுப்படியில் சரமச்லோக ப்ரகரணத்தின் உபக்ரமத்தில் "கீழே சில உபாய விசேஷங்களை யுபதேசிக்க" என்று தொடங்கி அருளிச்செய்துள்ள சூர்ணையும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. இதை நிகமாந்தகுரு பல ஸூக்திகளால் திடப் படுத்தினர்.

4. நான்காவது வார்த்தை—அந்திமஸ்ம்ருதி வர்ஜநம்.

ப்ரபந்நாதிகாரிகள் சரீரவியோக மடையுங்காலத்தில் "மட்டுவழிவந்து நீர் புலன்சோர வாயிலட்டிய கஞ்சியும் மீண்டே; கடைவழிவாரக் கண்டமடைப்பக்

கண்ணுறக்கமதாவது" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே மனமொழி மெய்களாகிய கரணத்ரயமும் சிதிலமாகி எம்பெருமானை நினைக்கவும் முடியாதபடியிருந்து அப்படியே பிராணவியோக மாய்விட்டால் அன்னவர்களுக்கு ஸத்கதி கிடையாதோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; வராஹசரமச்லோகப் படிக்கும் *எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன் அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன் அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே* என்கிற அருளிச் செயலின்படிக்கும், யோக்யகாலங்களில் மநோவாக் காயங்களை நல்வழிப்படுத்தின மஹான்களுக்கு சரீராவஸாநகாலத்தில் நல்லஸ்மரணமில்லையாயினும் குறையில்லை யென்பது இந்த வார்த்தையின் கருத்து. "அந்திமஸ்ம்ருதிவர்ஜநம்" என்றிருப்பதால் அந்திம காலத்தில் ஸ்மரணம் இருக்கவே கூடாததென்று நிஷேதிப்பதாகச் சிலர் பொருள் கொள்ளக்கூடும். அது தவறு; அந்திம காலத்தில் நல்ல ஸ்மரணமில்லையாயின் அதனால் ஸத்கதிக்கு ஹாநியுண்டாகுமோவென்று கவலைப்பட வேண்டாவென்பது மாத்திரமே இங்கு விவக்ஷிதம் அந்திமஸ்ம்ருதி நிர்ப்பந்த வர்ஜனம் என்றபடி.

5. ஐந்தாவது வார்த்தை—தேஹாவஸாநே முக்திஸ்ஸ்யாத்.

செய்த பாபங்கள் அநுபவிக்கப்பட்டுக் கழிந்தாலல்லது மோக்ஷம் பெற வழியில்லை. பாபங்களோ எத்தனை ஜன்மமெடுத்து அநுபவித்தாலும் இன்னமும் மேன்மேலும் அவை வளரும்படியாகவுள்ளதேயன்றிக் கழியும்படியாக இல்லையே; " வாயினாற்பாடி மனத்தினால் சிந்திக்கப் போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும் தீயினில் தூசாகும்" என்கிறபடியே வித்யா மாஹாத்ம்யத்தினால் பாபங்கள் கழிவதாகக் கொண்டால் உடனே மோக்ஷம் கிடைத்துத் தீரவேணுமே; அப்படி கிடைப்பதாகத் தெரியவில்லையேயென்று தோள்றும் சங்கைக்குப் பரிஹாரம் இந்த வார்த்தையினால் கிடைக்கிறது. பாபங்கள் ப்ராரப்தமென்றும் ஸஞ்சிதமென்றும் இருவகைப்படும்; பலன் கொடுக்கத் தொடங்கின பாவங்கள் ப்ராரப்தமெனப்படும். இங்ஙனல்லாதவை ஸஞ்சிதமெனப்படும். வித்யா மாஹாத்மியத்தினால் ஸஞ்சித கருமங்கள் தொலையும். ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்கு ப்ராரப்த கர்மாநுபவத்தை இந்த தேஹத்தவோடே செய்வித்து முடித்து மறுபடியும் தேஹ ஸம்பந்த முண்டாகாதபடி எம்பெருமான் செய்தருள்வனாதலால் " மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்" என்கிறபடியே இந்ததேஹத்தின் அவஸானத்திலே மோக்ஷம் திண்ணம் என்பது இந்த வார்த்தையின் கருத்து. ஆர்த்த ப்ரபந்நனென்றும் த்ருப்த ப்ரபந்நனென்றும் ப்ரபந்நன் இருவகைப்படுவன். வர்த்தமாந தேஹத்தை ஒரு படி பொறுத்திருக்கவல்லவன் த்ருப்த ப்ரபந்நன். இதையும் பொறுத்திருக்க முடியாத ப்ரார்த்தி தனத்தவன் ஆர்த்தப்ரபந்நன். அன்னவனுடைய ஆர்த்திமிகுதியை யறிந்தவுடனே எம்பெருமான் அப்போதே முக்தியளிப்பனென்பதும் அறியத்தக்கது.

6. ஆறுவது வார்த்தை—பூர்ணாசார்ய ஸமாச்ரய:.

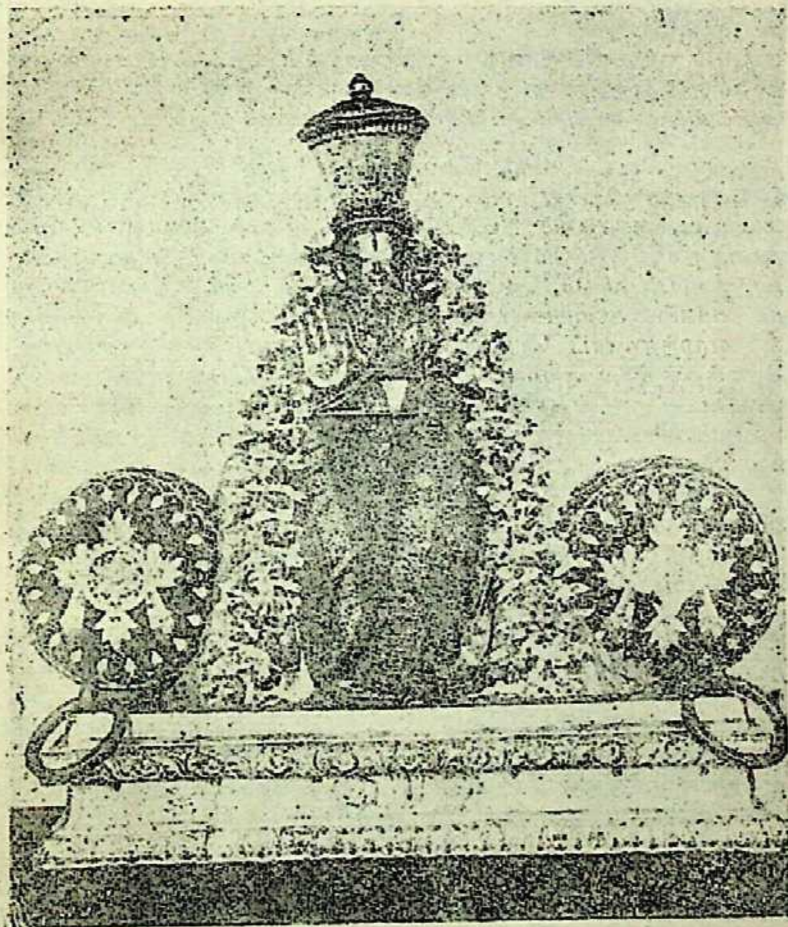
எம்பெருமானார் தாம் எவரை ஆசார்யராகப் பற்றுவதென்று விசார முற்றிருந்தபடியாலே அதற்குப் பரிஹாரம் இந்த ஆறுவது வார்த்தையினாலாகிறது. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களில் தலைவரான பெரியநம்பியை ஆச்ரயிக்கும்படி இதனால் நியமனமாயிற்றென்று அறிவது. "பஞ்சாசார்ய பதாச்ரித:" என்றபடி ஸ்வாமி ராமாநுஜர் ஐந்து ஆசார்யர்களை ஆச்ரயித்தவராயினும், ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் "நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே அப்படிப் பட்ட ஆசார்யர் இவர்க்குப் பெரிய நம்பியே யாவர்.

ஆக ஆறுவார்த்தைகளின் விவரணம் முற்றிற்று.

—(*)—

கூரத்தாழ்வான்

தைமாத ஹஸ்தநக்ஷத்திரத்தில் கூரத்தில் திருவவதரித்தவர் இவ்வாசார்ய ஸார்வ பௌமர்.

இவ்வாசிரியரோடு ஒப்பிடக் கூடிய வர்களும் இவர்க்கு மேம்பட்டவர் களும் முன்னுமவதரித்ததில்லை, பின்னு மவதரிக்கப்போகிறதில்லை. புருஷ குணங்களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த ஜீவ காருண்யம் ஆசார்யபக்தி பகவத்பக்தி விரக்தி அப்ரதிம பாண்டித்யம் ஸத்கர்மஅநுஷ்டாந நிஷ்டை முதலிய எண்ணில் பல் குணங்கட்குப் பிறப்பிடமிவாரே யென்னவமைந்த வரானவாசிரியரது திருக் குணங்களில் சிலவற்றை இங் கெடுத்து அநுபவிப்போம்.

இவர் தமக்கிருந்த விசேஷ ஸம்பத்துக்களை யெல்லாம் துறந்து, இராமானுசன
டிக் கீழ்ப்புகுந்து வாழுங்காலத்திலே, இராமானுசன், திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருவடி
களிற் சென்று பரம ப்ரயாஸங்கள்பட்டு சரம ச்லோக பரம ரஹஸ்யார்த்தத்தை
உபதேசிக்கப் பெற்று மீண்டு மடத்திற்கு எழுந்தருளினவளவிலே, ஆழ்வான்
உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே தெண்டனிட்டுநிற்க, உடையவரும் 'வாரீர் ஆழ்
வான்! சரமச்லோக பரமரஹஸ்யார்த்தத்தை நம்பிகள் எனக்கு உபதேசித்தருளி,
இவ்வர்த்த விசேஷத்தை ஒருவர்க்கும் செவிப்படாதபடி பேணிக் கொண்டி
ருக்குமாறு நியமித்தருளினபோது, பரமபாகவத சிகாமணியான ஆழ்வானுக்கு
[illegible]த்திரம் அடியேன் இதனை வெளியிடாதிருக்க முடியாதே' என்று நான் விண்
ணப்பஞ் செய்ய, 'ஆழ்வானுக்கு இவ்வர்த்தம் கேட்க அதிகாரமுண்டேயாகிலும்
பல்வகையாலும் அவருடைய அத்யவஸாயத்தைப் பரீக்ஷித்தறிந்து ஓராண்டு

சுச்ரூஷைகொண்டு சொல்லும்' என்று நியமித்தருளினர் --என்று ஆழ்வானை நோக்கி அருளிச் செய்ய' அது கேட்ட ஆழ்வானும் * மின்னின் நிலையில் மன்னுயிராக்கைகள் * என்ற பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு ஸம்வத்ஸரம் இவ்வுடலுக்கு நிலையுண்டோ இல்லையோ வென்று வியாகுலப்பட்டு ஆலோசித்து, அவ்வர்த்த விசேஷத்தைப் பெற்றாலல்லது தரித்திருக்க முடியாத பேராசையாலே ஆசார்யனது திருமாளிகை வாசலிலே ஒரு மாஸம் பட்டினி கிடக்கை ஸம்வத்ஸர சுச்ரூஷையோடொக்கும் என்று சாஸ்த்ர முண்டென்றறிந்து அங்ஙனமே மாஸோபவாஸம் கிடந்து அவ்வர்த்தத்தைப் பெற்றார் என்று ப்ரஸித்தம்.

திருவரங்கத்தமுதனார், உடையவர் நியமனப்படி ஆழ்வான் திருவடிகளில் அந்தரங்கராய்க் காலக்ஷேபஞ் செய்து வருகிற நாளிலே அவருடைய தாயார் ஆசாரியன் திருவடியடைய, தசாஹம் கடந்த பின்பு ஏகாஹத்திற்கு நிமந்த்ரணஸ்வாமியாக ஒருவரை நியமித்தருளவேணும் என்று உடையவர் திருவடிகளிலே விண்ணப்பஞ் செய்ய, உடையவரும், ஆழ்வானை நோக்கி 'நீர் போம்' என்ன, ஆழ்வானும் சிறிதும் முகம் சுளிக்காமல் அப்படியே எழுந்தருள, அமுதனாரும் ஆசாரியர் இங்ஙனே எழுந்தருளப் பெறுவதே! என்று தாழ்ந்து தரைப்பட்டு ஸேவித்து ஏகாஹச்ராத்தத்திலே அமுது செய்வித்தார். நம்பெருமாள் ஸந்நிதித் திறவுகோல் அமுதனாருடைய ஆதீனத்திலிருந்தபடியால் அதை உடையவர் உபாயமாகக் கைப்பற்ற விரும்பியே ஆழ்வானை ஏகாஹத்தில் புஜிக்க நியமித்தார்; ஸகலம் ஸம்பூர்ணம் சொல்லும் ஸமயத்தில் ஆழ்வான் கோயில் திறவுகோலை நல்விரகாலே ஸ்வீகரித்தருளி, அதைக் கொணர்ந்து உடையவர் திருவடிவாரத்திலே ஸமர்ப்பிக்கலானார். பின்பு *ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்* என்று கடல்சூழ்ந்த மண்ணுலகமுற்றும் போற்றும்படி எம்பெருமானார் நம்பெருமாள்ஸந்நிதிக் கைங்கரியங்களைப் பரிஷ்கரித்தருளினார் என்று ப்ரஸித்தம்.

எம்பெருமானார் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்துக்கு ஸ்ரீ பாஷ்யம் செய்தருளி, ஆளவந்தார் திருவுள்ளக் குறையை நீக்கக் கருதி, அதற்காக போதாயநவ்ருத்திக்ரந்தத்தைக் கடாக்ஷிக்கத் திருவுள்ளமாய் அந்த ஸ்ரீகோசம் காச்மீர மண்டலத்தில் சாரதா பீடத்திலுள்ள தென்றுணர்ந்து ஆழ்வானுடன் அங்கேற எழுந்தருளினவளவில், ஆழ்வான் அந்த வ்ருத்திக்ரந்தத்தை வெகு விரைவில் முழுதும் கடாக்ஷித்து ஹ்ருதயத்திலே தரித்துக் கொண்டார். பிறகு கோயில் வந்து சேர்ந்து உடையவர், ஆழ்வானை உசாத்துணையாகக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்ய மருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார். உடையவர் அருளிச்:செய்த திவ்ய க்ரந்தங்களெல்லாம் ஆழ்வான் பட்டோலை கொண்டவை என்று பெரியோர் கூறுவர். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் "இதி ஸ்ரீ பகவத்ராமாநுஜவிரசிதே சாரீரக மீமாம்ஸா பாஷ்யே" இத்யாதி வாக்கியங்களை ஸ்ரீ பாஷ்யத்தோடொப்பப் பெரியார் அநுஸந்தித்துவருவது ஆழ்வான் ஸ்ரீ ஸூக்தியென்றேயாம்.

எம்பெருமானார்கோஷ்டியில் உபய வேதாந்த க்ரந்த காலக்ஷேபம் நடவாநிற்க, 'ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ சேஷத்வங்களில் எது அந்தரங்க நிரூபகம்? என்று ப்ரஸ்தாவம் நிகழ, எம்பெருமானார் ஸர்வஜ்ஞராய் எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதன் நிஷ்கர்ஷத்தை ஆசார்ய முகேந வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி ஆழ்வானைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி பக்கல் அனுப்ப ஆழ்வானும், நம்பிபக்கல் விடைகொண்டு ஆறு மாஸம் காத்திருந்து ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்காட்டில் சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமென்னும் மஹார்த்தத்தைப் பெற்று வந்தார். இங்ஙனே இப்பேராசிரியரின் மஹா வைபவங்கள் விரிப்பிற் பெருகும். *
